

Vítejte ve městě draků,
duchů, hackerů a gangsterů

SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

NAOMI ISHIGURO

Přeložil Štěpán Kovařík

FRAGMENT

Sírotci dešťových stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Naomi Ishiguro

Sírotci dešťových stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

NAOMI ISHIGURO

Přeložil Štěpán Kovařík

FRAGMENT

Text Copyright © Naomi Ishiguro, 2026

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation © Štěpán Kovařík, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7809-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7814-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7815-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7812-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

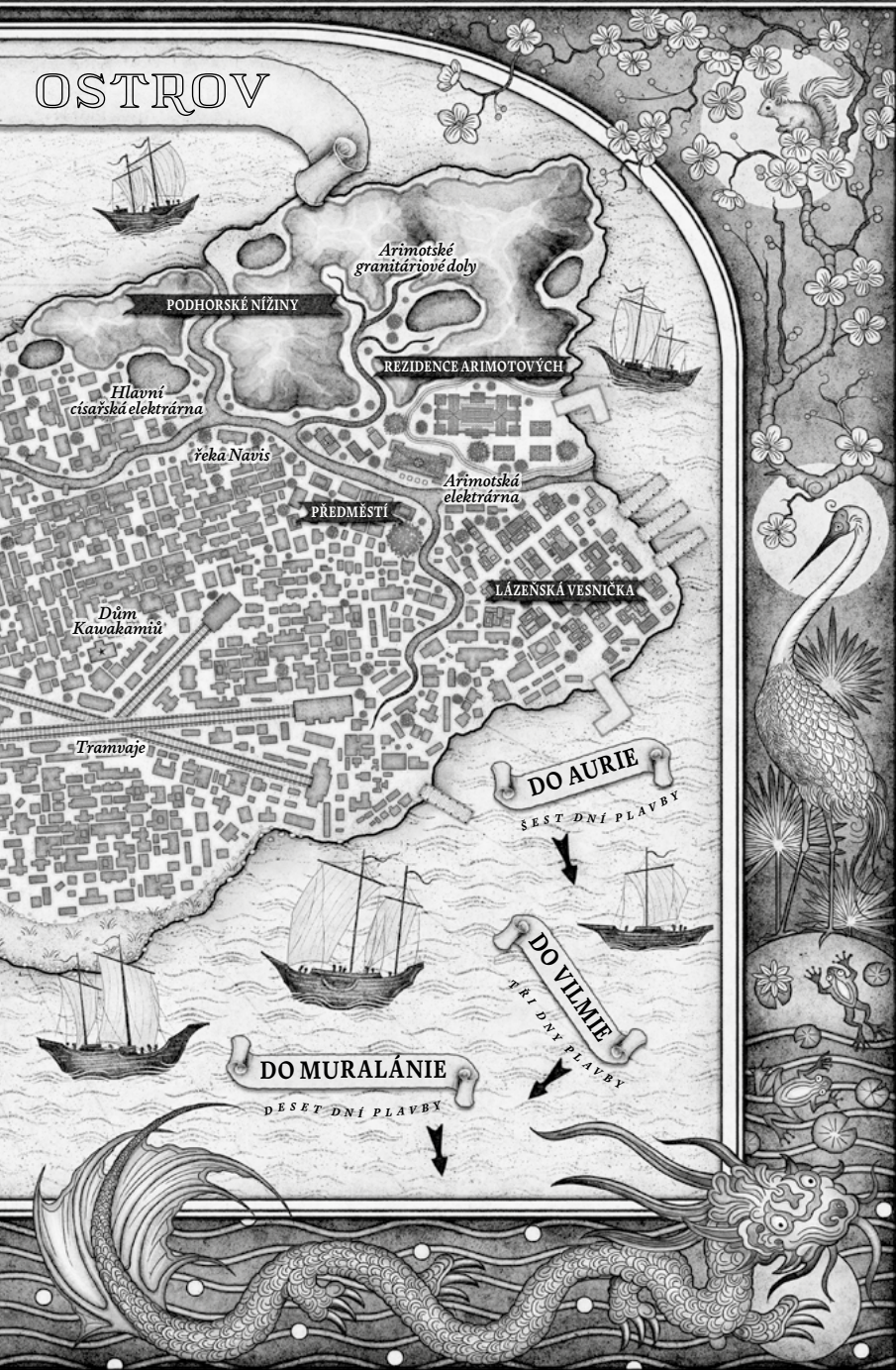
*Pro všechny mé studenty, jimž jsem mohla být
učitelkou, a pro všechny mé skvělé učitele.*

Na památku Chrise Bartona.

ZÁVĚTRNÝ NAVIŠIMA

OSTROV

SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

PRVNÍ DÍL SÉRIE SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

1. ČÁST: PRVNÍ ZNÁMKY PODZIMU

2. ČÁST: VE STÍNU PALÁCE

3. ČÁST: POTÍŽE NA SRPKU

4. ČÁST: NOŽE A BLESKY

5. ČÁST: OBZORY A POBŘEŽÍ

1. ČÁST

PRVNÍ ZNÁMKY PODZIMU

I. KAPITOLA

Padající listí

Když se Tošiko Kawakami schovávala na jinanu v zahradách císařského paláce, napadlo ji, jestli se nepřecenila. Na tuhle misi se těšila a byla nadšená tím, jak zvládne špehovat císařovnu Asaju Soramoto a její hosty při slavnosti padajícího listí.

Už začátek večera byl však náročný. Měla za sebou obtížné přelézání zdí na pozemky císařského paláce i hrozný úprk kolem kamer a poplašených systémů, které Mei naštěstí vypočila. Střetnutí s palácovými psy bylo taky dost znepokojující, přestože ji Džun dobře připravil – dal jí pro ně velký batoh s kuřecími knedlíčky gyoza, které překvapivě snadno odlákaly jejich pozornost. Poté ji čekalo ještě vysilující šplhání přes vnitřní zahradní zeď, než mohla přeručkovat mezi zavěšenými lucernami a listím, aby se dostala až sem nahoru, kde teď byla usazená v koruně stromu.

Na dnešní večer se cítila naprosto připravená. Vždyť jí nedávno bylo sedmnáct, což určitě znamenalo, že je v podstatě dospělá. Teď ale měla rozedřené dlaně a konečky prstů a třásla se tak, že se sotva zvládla držet větve pod sebou. Navíc se nedokázala zbavit představy, že by z toho tetička Reiko opravdu neměla radost.

Tošiko se chvíli jen dívala na hvězdy a tři měsíce na temně modré večerní obloze, aby se vydýchala. Zjistila, že si v duchu dokáže vybavit tetu Reiko docela přesně – jak jí obočí stoupá výš a výš po vráscitém čele. *Takhle se chovat, to je podle tebe správné?* řekla by asi a svá slova by doprovodila pomalým, zklamaným zavrtěním hlavy. *Koukněte na tu holku. Myslí si, že se může jen tak sebrat a dělat si, co se jí zlíbí. Nedbá na bezpečí. Nestará se o důsledky toho, že porušuje zákon...*

Jenže Reiko už tady nebyla. Tošiko nechala svou představu rozplynout v soumraku a povzddechla si, na což hned zareagovala Mei. „Co se děje, Toš?“ ozvalo se ve sluchátku. Její jednadvacetiletá nepokrevní sestra zůstávala otravně klidná. Mei se vždycky chovala, jako by už všechno znala, a docela často to tak nejspíš i bylo, což bylo ještě otravnější.

Na rozdíl od tety Reiko však byla Mei člen rodiny, který tu každopádně stále ještě byl. Tošiko si ale uvědomila, že její starší sestra je tady možná až příliš. Dalo se čekat, že jí bude poskytovat trvalý a obvykle kritický komentář všech kroků, které během této mise prozatím podnikla, Mei se nicméně nenacházela nikde poblíž. Nerada opouštěla pohodlí své technické laboratoře s rozsáhlou zásobou laskomin, nerada riskovala vlastní kůži a nikdy nedělala nic namáhavého, při čem by se jí mohly polámat dlouhé akrylové nehty.

„Co vidíš?“ ozvala se Mei znovu v Tošičině uchu a přerušila její vzdorovité myšlenky. „Teď už ses dostala přímo do zahrady, že jo? Tak se potřebujeme pobavit o těch psech. Byli roztomile strašní, nebo strašně strašní?“

Ta otázka zněla natolik směšně, že ji Tošiko mohla ignorovat a ještě chvíli si ujasňovat myšlenky.

„No tak, Toš? Mohla bys se mnou začít mluvit? Jsi v pohodě?“

„Jo, jsem,“ zavrčela Tošiko a mračila se na zlatavé listí kolem sebe. „Možná tě to překvapí, ale ty z nás, co pracujou fyzicky, a ne virtuálně, občas chvíli potřebujou nabrat dech.“

Na druhém konci linky zaslechla prasknutí – Mei žvýkala žvýkačku, udělala bublinu a praskla ji. Ten ostrý pronikavý zvuk jí měl dát najevo,

jak málo pro Mei znamená ta poznámka o fyzickém a virtuálním a zároveň jak dobrá je technika, kterou postavila. Mei si svoje místo doma s laskominami zasloužila. Tošiko obrátila oči v sloup a všimla si, jak na ni poskakující veverka vrhla cosi jako vyčítavý pohled.

„Začínáš být vynervovaná,“ řekla jí Mei. „Nemáš důvod, zatím si vedeš skvěle. Co kdybys mi prostě pověděla, co odtamtud vidíš?“

Stejně jako většina občanů i císařovna Asajo Soramoto využila přetrvávajícího letního horka, aby bohatou venkovní hostinou oslavila svátek padajícího listí, první oficiální podzimní noc Závětrného města, kdy listy začínají měnit barvy. Když se Tošiko posunula po větvi o kus dopředu, aby se podívala skrz listy, poprvé pod sebou jasně spatřila hodovní stůl prostřený pod alejí stromů asi pět metrů od ní. Tam poprvé uviděla samotnou císařovnu.

Zjištění, že císařovna vypadá ve skutečnosti skoro stejně jako v každodenním vysílání, Tošiko vlastně překvapilo. Seděla zhruba uprostřed dlouhého, přeplněného stolu a jako obvykle na sobě měla dokonalé oblečení – přiléhavý kalhotový kostým z látky teplého oranžového odstínu podzimního lesa.

Tošiko se začala přesouvat po větvi, aby viděla, s kým to císařovna přes stůl mluví, jenže noha se jí zachytila na nečekaném suku a pak uklouzla po zvlněné kůře.

Dokázala udržet rovnováhu, ale ten pohyb jemně rozhoupal spoustu zavěšených papírových luceren, takže teď poletovaly jako oblak přerostlých světlušek. Tošiko zadržela dech. Určitě o sobě musela dát vědět celému shromáždění.

Ale všichni, kdo seděli dole u stolu, se zřejmě soustředili jeden na druhého a na jídlo před nimi, takže je ani nenapadlo podívat se do větvi. I číšníci, kteří je obsluhovali, se naštěstí zdáli příliš soustředění na plnění svých povinností, než aby to pokládali za cokoli jiného než projev mírného vánku v korunách nad nimi – chvála bohům. Tošiko vydechla a cítila, jak jí přestává bušit srdce.

Ve sluchátku se zase ozvalo Meiino ostré prasknutí. „No?“ zeptala se.

Tošiko opět pohlédla dolů skrz listy jinanu a uvažovala, jak by tu scénu měla sestře popsat. U dlouhého stolu sedělo asi padesát lidí. Obsluhovali je číšníci v palácových livrejích a jednoduší sluhoboti na kolech. Na stole byly rozložené různé druhy bohatých jídel a taková spousta blyštivých hrnků, talířů a sklenic, že by Tošiko neměla ponětí, co si s nimi počít.

Řada císařovniných hostů vyhlížela jako vysocí ministři nebo rádci – ten typ lidí odpovědných za vyřizování agendy týkající se organizace každodenního života v tomto ostrovním městském státě a také za udržování vztahů Závětrného města s jinými ostrovy, které tvořily říši Závětrného souostroví. Všichni to byli lidé neurčitěho středního věku a vyzařovala z nich elegantní profesionalita, jak tam seděli v přesně padnoucích šatech a oblecích rozmanitých jemných odstínů tmavomodré, šedé a černé. Mezi nimi byli rozptýleni další hosté oblečení do pestré červené, oranžové a zlaté, což bylo pro slavnost padajícího listí typičtější. Tošiko odhadovala, že to mohou být členové císařovнины široké rodiny.

Nicméně ji překvapilo, když zaznamenala přítomnost malého císařovнина syna: seděl vedle ní, po levé ruce své matky. Korunnímu princovi bylo deset a i on vypadal přesně jako ve vysílání. Nebylo to však jediné dítě na hostině. Kousek od něj seděly dvě holčičky, o nichž si Tošiko myslela, že by to mohly být jeho sestřenice, a zahlédla i skupinku ještě menších dětí na vzdálenějším konci stolu.

Tošiko vlastně nečekala, že tu dnes večer nějaké děti budou, ale teď jí došlo, že bylo bláhové si to myslet. Zatímco velké politické obědy a události se v paláci konaly téměř každý večer, slavnost padajícího listí byla v Souostroví jedním ze svátků nejvíc zaměřených na rodinu. Vzhledem k nesmírné moci císařovny Asajo Soramoto, vládkyně celého Závětrného souostroví, bylo někdy snadné prostě zapomenout, že je to normální lidská bytost, která má svou vlastní rodinu.

Jenže i když to byla rodinná slavnost, Tošiko věděla, že se mezi dospělými u stolu bude přesto odehrávat značné množství politického

čachrování – což očividně přispívalo k narůstajícímu neklidu a nudě nejmladších hostů. Napadlo ji, že pokud si jí dnes v noci někdo všimne, bude to pravděpodobně jedno z těch dětí.

„Tak spadla jsi ze stromu nebo...?“ Mei svá slova doprovodila netrpělivým ťukavým zvukem a Tošiko si představila, jak svými zelenými nehty bubnuje o stůl.

„Jako kdyby ti na tom záleželo.“

„To víš, že záleží. Mám zvláštní zájem na tom, aby tahle mise dopadla dobře. Tak se soustřed. Je tam náš objekt?“

Tošiko odtrhla zrak od krásného oblečení, keramických misek s rýží, lakovaných jídelních hůlek a podnosů se suši, tempurou, zlatými sladkými bramborovými tartaletkami a čirůvkami macutake. Připomněla si, proč sem dnes večer skutečně přišla, a pustila se do cílevědomějšího prohlížení hostů. Chvíli si myslela, že tady možná není a že Džunovy informace nebyly správné, ale pak ho konečně objevila: Ken Saito ze Šťastných havranů seděl hned vedle korunního prince, jen dvě místa nalevo od císařovny.

Šťastní havrani představovali největší, nejohroženější a oficiálně jediné sdružení organizovaného zločinu na ostrově a měli pod kontrolou veškerou nelegální ekonomiku Závětrného města. Mei si navíc byla jistá, že tahají za nitky i v nejrůznějších skupinách vládnoucí elity ostrovního státu. Když kdysi Kawakamiové ještě žili na Správcově srpku, periferní čtvrti chatrčí, která se nacházela za plotem a táhla se do oblouku podél jižní části pobřeží ostrova, Ken Saito tam sloužil jako operační velitel gangu. Říkalo se mu Kapitán a staral se o využívání obyvatel Srpku jako levné pracovní síly pro Závětrné město. Taký zodpovídal za výběr daní, které Šťastní havrani vyžadovali od každého, kdo žil na území Srpku, i za čilý obchod gangu s kakoganovým prachem.

Tošiko byla zprvu udivená, že Saita ihned nepoznala, ale uběhlo už celých pět let od chvíle, kdy teta Reiko udělala něco nevidaného a postavila se mu. Nenechala ho, aby vzal její adoptované děti do města na práci v granitáriových dolech, která byla tak nebezpečná, že bylo dost

pravděpodobné, že se nikdy nevrátí. A samozřejmě uběhlo také pět let od noci následující po tom, co se mu vzepřela. Reiko tehdy vyhlédla ze dveří jejich domečku a oznámila jim, že Saito jde k nim. Tošiko a Mei se spolu s jejich adoptivním bratrem Džunem schoulily pod velký dřevěný stůl, který byl středobodem jejich domova – pod stůl, u něhož všichni společně jídávali a u něhož je Reiko učila. Tiskli se k sobě schovaní pod předlouhým ubrusem, načež tetin krátký výkřik prořízl vzduch. Mei se dala do pláče a Tošiko se vymanila z ochranného sevření svých sourozenců, aby vykoukla ze skryše. Napřed uviděla Kena Saita a hned si všimla, jak se naprosto nehodí do jejich malého, ale útulného pokoje. Teprve potom zaznamenala, že si otírá dýku do kapesníku a dívá se na podlahu – na tetino tělo ležící zkroucené u jeho nohou.

Džun ze spolehlivých zdrojů zjistil, že Saito od té doby povýšil na generála gangu a stal se jedním z nejbližších rádců Senseie – vůdce Šťastných havranů, který se nikdy neukazoval na veřejnosti, ale o kterém se šušovalo v těch temnějších koutech města. Být pravou rukou Senseie znamenalo vskutku vysoké postavení a Saitův vzestup byl náramně strmý. Jak řekl Džun, kdo ví, co udělal, aby se tak rychle dostal tak daleko – a jestli ho kvůli tomu trápí zlé sny.

Tošiko na okamžik hleděla jen na Saita a do všech podrobností vnímala muže, který zabil jejího nejbližšího člověka. Zkoumala ho tak, jak tenkrát nemohla, v polotmě a děsu, když ho spatřila naposledy.

Jako první ji napadlo, že je mladší, než čekala – možná mu ještě nebylo ani třicet. Zjištění, že když zabil tetičku Reiko, nemohlo mu být o moc víc, než je teď Mei a Džunovi, s ní otrásl. Bylo to o to děsivější, že v jejích vzpomínkách vždycky působil tak dospěle. Mezi Saitem sedícím u hodovního stolu a jeho obrazem, který ji posledních pět let tak neúprosně pronásledoval, byly však i další malé rozdíly. Když pracoval jako Kapitán, měl vždycky krátký sestřih a na temeni hlavy tmavé chmýří. Dnes měl vlasy delší, jak bylo typické pro obchodníky. Získal také novou jizvu – zlomyslný malý apostrof těsně nad levou lícní kostí – a jeho

brada se zdála ostřejší a ramena širší a mohutnější, než si je Tošiko pamatovala. Avšak jeho chladné šedé oči byly přesně takové jako v jejich zlých snech.

Dál ho pozorně sledovala a dívala se, jak se ruce, které kdysi zabily Reiko, pohybují nad stolem mezi improvizovaným baletem jídelních hůlek, náhrdelníků, prstenů, hrnků, knedlíčků, sašimi a tempur, aby skončily na karafě whisky.

Když si Saito naléval drink, všimla si stopy tetování Šťastných havranů viditelné jen u špiček manžet jeho košile a jeho komunikačního disku na levém zápěstí. Tyto komdisky nosili všichni výše postavení členové Šťastných havranů, protože jim umožňovaly rychle reagovat na všechny nečekané situace. Když se připravovali na tuhle misi, Mei zjistila, že je Havrani mohou používat pro komunikaci mezi sebou v uzavřené síti pokrývající většinu Závětrného ostrova.

Saitův komdisk by vypadal jako typický model gangu, kdyby nebyl ozdobený jasnými drahokamy. Očividně měl rád okázalost. I jeho prsty byly obtěžkané zářivými, masivními prsteny a na zlatém řetězu kolem krku měl zavěšenou perlu. Na černém tričku, k němuž si oblékl sako, zářila jako svítivý, nadpozemský medailon.

„Našla jsem ho. Je tady,“ odpověděla stručně Tošiko.

„Seš si naprosto jistá, že je to on?“ Mei se stále snažila zachovat znuděný tón, ale Tošiko ji znala natolik dobře, aby v jejím hlase zaslechla rozrušení.

„Je to Saito. Jsem si jistá.“

Mei chvíli nic dalšího neřekla, ale Tošiko cítila tikající stroj jejích myšlenek. „Jak přátelský se zdá jeho vztah s císařovnou Asajo?“ zeptala se Mei nakonec.

„No, je to takové příjemné shromáždění,“ odpověděla Tošiko. Nebyla si jistá, o co Mei jde, když se takhle ptá. „Počkej, teď s ním mluví. A on se usmívá, tak nějak. Vypadá trochu jako žralok.“

„Je tam to její dítě?“ zeptala se Mei.

„Myslíš korunního prince?“

„Ne, myslím neznámého synovce ze strany císařovny matky,“ poznamenala Mei sarkasticky. „Jo, rozhodně prince.“

„Ten je tam taky,“ řekla jí Tošiko a potlačila potřebu sestře odsek-
nout.

„A kde sedí – ve vztahu k Saitovi?“

„Vlastně hned vedle něj.“

„Probohy,“ řekla Mei a v jejím hlase bylo náhle cítit napětí. „Víš, dělá se mi zle z toho, jak si ji Saito, a tudíž logicky i Šťastní havrani, strčili do kapsy. Pozvala ho na slavnost padajícího listí, kde je i její rodina, a posadila ho vedle svého jediného syna? Copak mu mohla prokázat nějakou větší poctu?“

Tošiko nikdy úplně nevěděla, jak reagovat, když Mei o císařovně a politice vládnoucích sil Závětrného města mluvila tímhle způsobem.

„Dobrá,“ pokračovala Mei a zněla už zase pracovně. „Myslím, že můžeme přejít k další fázi. Je čas ukrást ten prsten.“

„Cože? Teď? Nechtěli jsme s tím ještě počkat?“

„Nejlepší to bude teď.“

„Ale tohle je poprvé, co jsem sama na misi,“ sykla Tošiko, tentokrát o něco hlasitěji. Na okamžik zapomněla starat o to, jestli ji někdo nemůže slyšet. „Říkalas, že to bude jenom průzkum.“

„Když jsem to říkala, tak jsme ho ještě nenašli. Nevěděla jsem, jak se budu cítit, až se to stane.“

„To myslíš vážně? Opravdu chceš, abych to udělala?“

„Jestli se toho nebojíš. Má ten prsten vážně na ruce?“

„Já se nebojím,“ zavrčela Tošiko. „To ty jsi ta, co nikdy neodchází z bytu.“

„Soustřed se. Má ten prsten na ruce?“

Tošiko stále v duchu vrčela na Mei, ale podívala se na ruce Kena Saita. A byl tam. Výrazný záblesk zlata na malíčku jeho pravé ruky. Odlišoval se vlastně tím, že šlo o nejobyčejnější z jeho prstenů – vlastně o jediný, co se nezdál navržený tak, aby skrýval zbraň.

„Jo, má ho,“ odpověděla.

„Skvělý!“

Tošiko z Meiina hlasu poznala, jak moc po něm sestra touží. Podle Džunova zkoumání tenhle zdánlivě obyčejný zlatý prsten obsahoval čip s přístupovými kódy skoro k celé uzavřené síti Závětrného města. A taky k soukromým účtům Šťastných havranů, včetně jejich bankovních účtů. Neexistovala žádná kopie a Saito si ho nikdy nesundával. Pro hackerku jako Mei ten prsten představoval klíč k celé nové říši možností a zároveň další fázi jejich plánu ukrást kredity z rezerv gangu. Po tom, co všechno kvůli Šťastným havranům protrpěli, se je Kawakamiové velmi rádi pokusí připravit o co nejvíc, aby nějak poplatili svůj život mimo Správcův srpek, který si pro sebe dokázali urvat v letech po Reičině smrti.

„Máš nějakou radu, jak mu ho vzít?“ zeptala se Tošiko. „Vypadá, že mu na prstu sedí dost pevně.“

„Ty jsi na místě,“ podotkla Mei a Tošiko si uměla představit, jak krčí rameny, načež ve sluchátku znovu zaslechla, jak její sestra hlasitě ťuká nehty o stůl. „Nerozhodla ses sama, že práce v terénu je tvoje doména?“

„Dobře,“ řekla Tošiko. „Ale budeš mi tenhle týden vařit večeři.“

„Džun nám uvaří. Víš, jak rád dělá jídlo.“

„Tak teda pokaždé umyješ nádobí.“

„Tak se do toho pusť,“ pobídla ji Mei.

Sestry. Stály ty trable s nimi vůbec za to? Tošiko obrátila oči v sloup, poposunula se zpět skrz hustší listí blíž ke kmeni a začala lézt ze stromu dolů. Pohybovala se nehlučně, přirozeně. Když se proplétala mezi větvemi, dokázala přenášet váhu a těžiště jako baletka a skoro vůbec nemusela myslet na to, kam si stoupne.

Chvilíčku věnovala tomu, aby se ujistila, že všichni u stolu jsou stále plně ponoření do svých hovorů, než obratně jako kočka seskočila na zem. Nanejdvůh při tom zašelestilo listí. Ačkoli byla nervózní, po tváři se jí rozlil úsměv. Mei měla talent pracovat na počítači, ale ona dokázala lézt tak, jako by jí tu schopnost darovali bohové.

„Tohle člověka ve škole nenaučí,“ zašeptala si vítězoslavně v okamžiku, kdy korunní princ u stolu zvedl hlavu a zahlédl ji.

„Do háje,“ ulevila si.

„Co se děje? Cos udělala?“ zajímala se Mei.

„Nic, jen chvilinku počkej.“

Tošiko se vrhla za kmen stromu a doufala, že jí tmavomodrá bunda a kalhoty pomůžou splynout s nocí. Jenže ten kluk zjevně nebyl hloupý ani se nenechal snadno rozptýlit, a když za okamžik vyhlédla zpoza stromu, stále se upřeně díval jejím směrem.

Nic se neděje, říkala si. Musí se jenom vzdát představy, že Mei bude celý týden mýt nádoby. Vycouvá z toho, pomalu odejde a bude doufat, že si psi budou pamatovat, kdo jim dal jídlo, a nebudou na ni útočit, až poleze zpátky přes zeď. Ano, bude se muset vyrovnat s tím, že si o ni bude Džun pár dní dělat starosti a Mei na ni bude hledět povýšenecky. Ano, možná tím trochu potvrdí názor svých starších sourozenců, že je ještě mladá a nezkušená, ale zato bude doma, živá a zdravá. Najdou nějaký jiný způsob, jak Kena Saita lokalizovat a ukrást mu prsten. Vymyslí nějaký pořádný plán, jak mu ho sundají z prstu. Všechno dobře dopadne.

Otočila se a začala se plížit, aby se skryla za listy javoru. Pak klesla na zem a po loktech se doplazila do úkrytu, který jí poskytla nízká ozdobná zídka.

Nedostala se ale daleko, než jí do zorného pole vstoupil pár malých modrých pantoflů, na nichž byly vyšité stříbrné kočky. Zvedla hlavu a před sebou uviděla korunního prince.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí. „A co tady děláš?“

Chlapec se nijak nesnažil tlumit hlas a Tošiko si uvědomila, že na něj gestikuluje, aby se ztišil.

Byl ještě malý – mohla by to zvládnout, pokud ho nevyleká ani nedá najevo, že je občanem porušujícím zákon. Pohnula rukou, aby zakryla malé tetování na zápěstí, jež zobrazovalo tři rybáky letící přes zčeřené vody řeky. Korunní princ sice neměl zdroj, aby to tetování poznal, ale i tak – všichni tři Kawakamiové ho měli a nezaškodí být opatrná.

„Toš?“ ozval se ve sluchátku Meiin hlas. „Kdo to je? S kým to tam mluvíš?“

„Teď ne,“ hlesla Tošiko.

„Cože?“ zeptal se princ.

„Co?“ zeptala se Mei.

„Ticho, oba dva,“ odsekla Tošiko a zamrzelo ji, že Mei nevybavila sluchátko vypínačem.

„Ty jsi nebyla pozvaná, že ne?“ odhadl princ. „Moje matka tě nepozvala.“

„Jé, císařovna je vážně tvoje matka?“ zeptala se Tošiko, aby získala čas. Zoufale se snažila vymyslet, jak by se z té situace mohla dostat.

Chlapec se na ni jen zamračil. „Ano. A poznám, že tebe nepozvala. Vsadím se, že tě nemá ráda.“

Tošiko se zvedla na lokty, aby se na něj mohla lépe podívat, ale aby přesto zůstala schovaná za nízkou zdí – aspoň pro ty u hodovního stolu. Pomyslela si, že role odmítnutého hosta, kterou jí přidělil, nakonec není nejhorší rozuzlení.

„Je to zábavná oslava?“ zeptala se a snažila se, aby to znělo co možná nejsmutněji.

Korunní princ kopnul do dlážděné cestičky. „Ani ne,“ řekl. „Dospěli se baví jenom o nudných věcech.“

Tošiko chápavě přikývla. „To zní hrozně. O jakých nudných věcech?“

„Třeba...“ Chlapec stočil pohled na hvězdnatou oblohu, jako by mu mohla dát nějaké vysvětlení pro chování dospělých, a pak si hluboce povzdechl. „Znáš to. O daních a tak.“

„Jasně,“ řekla Tošiko. „A o jakých věcech si rád povídáš ty?“

„Nevím,“ odpověděl. „Asi mám rád příběhy. Dobré příběhy se spoustou dobrodružství a bojování. A taky mám rád hry.“

„Znám hru, kterou bys mohl hrát se mnou,“ oznámila mu Tošiko.

„Vážně?“ poznamenal chlapec skepticky, ale se zájmem.

„Jo, je vážně zábavná,“ řekla. „Vidíš tamtoho chlapíka?“ Přetočila se a ukázala na Saita.

„Mého strýčka?“ zeptal se princ a ukázal na úplně jiného muže u stolu.

„Ne,“ zkusila to Tošiko znovu. „Toho mladšího. Toho, co seděl vedle tebe. S jizvou a obří perlou kolem krku.“

„Aha, toho,“ řekl chlapec. „Pana Wintera. Nemám pana Wintera rád.“ *Pan Winter*. Tošiko si to falešné jméno zapsala do paměti. „Proč ne?“

Korunní princ na to podle všeho nechtěl odpovídat a zase jen kopl pantoflem do země.

„Tak tahle hra bude o tom, že panu Winterovi něco provedeme,“ pokračovala Tošiko.

„Tak jo.“ Poslouchal ji.

„Musíš ho zkusit přemluvit, aby ti dal svůj prsten.“

„Prsten?“

„Ano. Ten malý zlatý. Vidiš ho? Má ho na malíčku.“

„Aha,“ řekl princ. „Myslíš ten s drakem?“

„Nevím, odtud na něj nevidím.“

„No, je na něm drak.“

„Ty se vážně vyznáš,“ pochválila ho Tošiko. „Tahle hra ti určitě půjde skvěle.“

„Jak ho ale přinutím, aby mi ho dal?“ zeptal se princ.

„To je právě ten úkol,“ odpověděla Tošiko. „Pověz mu, že se chceš kouknout na toho draka. Nebo že si s ním chceš hrát.“

„A co se stane, až ten prsten budu mít?“

„Vyhraješ první kolo,“ vysvětlila mu Tošiko. „Pak vybereš úkol pro mě, to bude další kolo. Musíš ale dát pozor na to, abys ten prsten přinesl sem ke mně, než ti ho pan Winter zase vezme, jestli chceš vyhrát.“

Chlapec se krátce zamračil, naklonil hlavu ke straně a přemýšlel o tom. Pak řekl: „Dobře,“ a odklusal zpátky ke stolu.

„Co to děláš?“ ptala se naléhavě Mei v jejím uchu.

„Improvizuju.“

Stále se ukrývala za nízkou zdí a sledovala dění u stolu. Chvilku se zdálo, že všechno probíhá v podstatě tak jako předtím, s tím rozdílem, že jídlo se pomalu chýlilo ke konci. Brzy už to nebyl jen princ, kdo

odešel od stolu a potuloval se po zahradě, zřejmě inspiroval i několik dalších malých dětí. Tošiko se pokoušela skoro ani nedýchat ve snaze splynout s nocí.

Opatrně pozorovala, jak se korunní princ loudá ke dvěma holčičkám, které seděly vedle okrasného jezírka, a pak všichni tři začali házet kamínky do vody. Když už to trvalo pár minut, Tošiko si začala myslet, že ten kluk na prsten úplně zapomněl. Děti se snažily, aby voda co nejvíc vystříkla, a Tošiko byla stále netrpělivější. Po chvílce z vody vyskočila vylekaná zába, takže trojice dětí zaječela, ucouvla a hlasitě se rozesmála.

Hluk upoutal pozornost císařovny, jež zvedla hlavu od hovoru, do něhož byla zabraná. Těsně vedle ní seděl na opuštěné princově židli Ken Saito.

„Co se tam děje?“ zavolala císařovna s nádechem přísnosti v hlase.

„Byla tam žabka!“ zabrebtala nejmenší holčička.

„Omluvte, prosím, ty děti, pane Wintere,“ řekla císařovna Saitovi a vyslovila jeho jméno tak, že bylo znát, že ví, že je falešné. „Nejsou zvyklé na formálnost při podobných příležitostech. Loni byly ještě moc malé, aby se účastnily slavnosti.“

„To je v pořádku, Výsosti,“ odpověděl Saito. Barvu hlasu měl jako rez, jako štěrk, jako nejtvrďší skála nacházející se v hlubinách hor a mluvil odměřeně, jako by nebyl zvyklý vytvářet ze slov takové zdvořilostní obraty.

„Uff,“ ozvala se Mei ve sluchátku. „Někdo tu mluví příšerně.“

Tošiko si povzddechla. Mikrofon připojený k jejímu sluchátku byl pochopitelně tak dobrý, že Mei mohla vnímat i tón hlasu, ačkoli Saito seděl šest metrů daleko. Kdyby se Mei narodila jako občanka Závětrného města s pravou identifikační kartou, zajisté by mohla dostat jakoukoli práci u kterékoli technologické společnosti na ostrově.

„Pane Wintere,“ ozval se najednou císařovnin syn, vstal z místa, kde seděl spolu s dívkami, a přiběhl zpátky ke stolu. „Máte rád hry?“

Ale ne. Tošiko zavřela oči a vyslala modlitbu k nějakému bohu, který by mohl být poblíž, aby ji ten kluk neprozradil.

„Záleží na tom jaké,“ odpověděl Ken Saito a vůbec to neznělo vstřícně.

„Můžu se podívat na vašeho draka, pane Wintere?“ zkusil to chlapec znovu. „Na toho na prstenu?“

„Na mém prstenu?“ zeptal se Saito. Celý hodovní stůl se postupně ztišil.

„Víte, hrozně se o draky zajímám. Rád bych si toho na vašem prstenu dobře prohlédl.“

Saito se ani nehnul. Nikdo jiný nepromluvil. Chlapec se vítězoslavně usmál a natáhl ruku.

„Inu?“ císařovna na Saita s očekáváním pohlédla a Tošiko se z toho rozbušilo srdce. „Jistě se na něj může na chvílku podívat.“

„Raději bych ho nesundával, pokud to není nutné, Výsosti.“

„Odmítl byste takovou malou prosbu mého syna? Prosím, jsme přece mezi přáteli, pane Wintere, a děti potřebují takové drobné laskavosti stejně, jako květiny vyžadují sluneční svit.“

„Dám na něj pozor, pane Wintere, slibuju,“ řekl chlapec a zamrkal na něj.

Na Kena Saita teď hleděla císařovna i celý stůl hostů, a tak si stáhl zlatý prsten s drakem z malíčku a vložil ho dítěti do dlaně.

„Ano,“ řekl chlapec, když se jeho prsty sevřely do pěsti kolem prstenu. Vyskočil a pak se před zraky všech na slavnosti rozběhl k místu, kde se za nízkou zdí pořád skrývala Tošiko.

„Mám ho!“ křikl, když k ní doběhl a podal jí prsten. Připadal jí studený a podivně těžký. „Vyhrál jsem! Teď jsem připravil úkol pro tebe.“

Čas úskoků rozhodně skončil. V hrozném okamžiku ticha, které následovalo, Tošiko vstala, vykročila zpoza zdi a ukázala se hostům i palácové obsluze. Zvedla ruce nahoru a dala prsty od sebe, aby dala najevo, že nedrží žádné zbraně. Císařovna na ni upřeně hleděla a důkladně si ji prohlížela ostrým pohledem. Saito sevřel ruce do pěsti.

„Zatkněte ji,“ zavolala císařovna.

Mei zakřičela na Tošiko do sluchátka, zatímco pět obsluhujících číšníků za řinčení porcelánového nádobí pustilo podnosy a hnalo se směrem

k Tošiko. Najednou vypadali jako vycvičení císařští strážci, jimiž očividně byli. *No ovšem*, Tošiko málem nahlas zaúpěla. Měla si uvědomit, že ačkoli se tahle oslava tvářila jako důvěrná, rodinná záležitost, císařovna by nikdy nepořádala žádnou akci bez ostrahy.

„Až přistě,“ křikla na prince, když se otáčela a nabírala rychlost. „Dlužím ti další kolo hry.“

A pak byla najednou pryč jako závan větru ženoucí se zahradou. Zmizela, ještě než se vítězný výraz v chlapcově tváři stačil změnit ve zmatení.

Letěla přes rostliny v květináčích, potok, řadu kamenů čouhajících z vody i můstek a celou dobu za sebou jasně vnímala císařské strážce – zvuk jejich bot dopadajících na kameny, pak štěrk a po chvíli ránu, když jeden z nich zakopl, nejspíš o květináč. Nezastavila se, aby popadla dech, dokud se nedostala ke strážnímu domku stojícímu vedle zahradní zdi. Přikrčená proběhla kolem něj a zastavila se. Chtěla si zasunout prsten do kapsy, a uvolnit tak ruce, aby mohla vylézt ze zahrady.

V tom okamžiku, kdy se na moment soustředila na něco jiného, vyšel z druhé strany strážního domku Ken Saito, rozkročil se před ní a zastoupil jí cestu. Když tu takto stál, vypadal ještě větší, než očekávala – surová, mohutná postava proti záři večerního nebe. Nedokázala si nevšimnout, že v jeho výrazu nebyla ani stopa nějakého poznání – nic, co by naznačovalo, že chápe, že už ji někdy viděl. Ale proč by si měl pamatovat obličej jednoho vyděšeného dítěte ve tmě? Asi jich viděl stovky.

Saito se usmál, sáhl si do saka a z pochvy vytáhl ostrou čepel. Nešlo o dýku, kterou vzal život tetě Reiko. Tenhle nůž vypadal ještě vražedněji, byl delší a zakřivený tak, že se celý blýskal jako nepříjemný úsměv v měsíčním světle. Tošiko si uvědomila, že klopýtavě ustupuje, až narazila na tvrdé cihly. Saito ji chytil do pastí, mezi domek a zeď.

„Dej mi ho,“ zavrčel a zdálo se, že se v téhle situaci cítí příjemněji než předtím u hodovního stolu. „Nebudu čekat.“

Tošiko slyšela, jak se za ní blíží císařští gardisté. Ohlédla se přes rameno, čímž riskovala, že od Saita na chvilinku odtrhne pohled, ale potřebovala odhadnout, kolik má času, než u ní budou. Saito ten okamžik využil, chytil ji za rameno a dal jí nůž na krk.

Tošiko vyděšeně zalapala po dechu, když ostrím přejel po jemné kůži na jejím hrtanu, čímž vytvořil korálkovou cestičku krve. Přestože u ní byl tak blízko – tak blízko, že plně vnímala hrozbu soustředěnou v jeho pohledu –, nedal nijak najevo, že by si ji pamatoval. Jak nedůležitá pro něj byla, když jí toho tolik vzal.

„Dobře,“ zavrčela. „Tady ho máš.“ Sáhla do kapsy pro prsten a hodila mu ho k nohám.

Neuměla vlastně říct, co ji vedlo k tomu, co v příští chvíli udělala. Jediný možný důvod byl, že nesnášela prohru, hlavně s Kenem Saitem, a že neměla čas jasně uvažovat. Když spustil nůž a škulbl sebou dozadu, aby se sehnul pro prsten, natáhla ruku a sevřela prsty kolem obrovské perly, kterou měl zavěšenou na řetězu kolem krku. Dobře jí zapadla do dolíku v dlani, jako by tam tak nějak odjakživa patřila – kupodivu ji chladila na kůži.

Silně zataáhla, řetěz praskl a perla jí zůstala v ruce. Saitovy prsty vyletěly ke krku, ale nesoustředil se, protože ještě neměl zpátky svůj vzácný prsten, který se zakutálel mezi kameny cestičky.

Tošiko toho využila, odskočila dozadu a zapřela se levou rukou a levou nohou o domek za sebou, kdežto její pravá ruka a noha vylétly na zahradní zeď před ní. Tímhle způsobem se dostala výš, vytáhla se přes zeď a skočila do temnoty na druhé straně.

Dopadla tvrdě, ale nějakým zázrakem se nezranila. S ukradenou perlou v ruce se dala zase do běhu směrem k vnějším zdím kolem paláce. Cestou vyslala děkovnou modlitbu k nějakému blízkému bohu, který na ni možná dával pozor.

Určitě ji pronásledovali, ale byla rychlá. Když šlo o to běžat po hladkých, dlážděných cestičkách, nikdo se jí nemohl vyrovnat. Brzy se přiblížila ke zdím, kde ji znovu potkali palácoví hlídači psi.

Naštěstí na ni neútočili, možná si pamatovali, že od ní před chvílí dostali knedlíčky. Vzrušeně štekali, ale ten hluk už jí nevadil, protože všichni v paláci o ní stejně věděli. Zatímco se drápala nahoru na zeď, rozhodla se, že Mei řekne, že ti psi jsou celkově spíš roztomilí než strašní.

Rychle sešplhala po druhé straně zdi, konečně se dostala za hranice paláce a vrhla se do ulic. V Závětrném městě bylo tolik lidí, budov a aktivit, že ji nikdo nebude schopný chytit. Zejména dnes v noci, kdy jsou ulice rušné kvůli slavnosti padajícího listí. Pouliční prodavači všude nabízeli koláčky ve tvaru javorového listu, děti si hrály s papírovými draky a vlajkami a sousedi jedli společně venku ve světle luceren, přičemž u většiny stolů se zdálo být daleko víc života a smíchu, než bylo na císařovnině slavnosti bez ohledu na její velkolepost. Tošiko se mezi tím vším mohla snadno ztratit. Aspoň dnes v noci.

2. KAPITOLA

Noc temnoty a světla

1.

Haru věděl, že jméno, které pro něj matka vybrala, má symbolizovat jaro, jasnou oblohu a světlou budoucnost celého Závětrného souostroví. Když byl ale zase zamčený ve svém pokoji, kde mu jedinou společnost dělaly listy javoru klepající zvenčí na okno, nacházel v sobě jenom temnotu.

Zavřel oči před matným světlem luceren pověšených na zdi a vleže poslouchal, jak teče voda zahradními fontánami, až ho z toho zvuku přepadla ospalost. Přiměl se otevřít oči a přetočil se na posteli tak, aby ležel na břiše a díval se oknem ven. Moc toho ze svého místa neviděl, jen propletené větve stromu, který se kýval ve větru. Jasně zlaté, zelené a oranžové odstíny listů byly v narůstající tmě sotva viditelné, i když na obloze svítily tři měsíce. Pohled na strom a nebe ovšem ještě zhoršoval to, jak se cítil. Příliš mu to připomínalo, že celý ten nezměrný svět za oknem má zakázaný, dokud mu matka neodpustí.

Když ho zamykala v pokoji, vždycky prohlašovala, že jedině trest zabrání tomu, aby se z něj stal takový budižkničemu, jako býval jeho otec. Haru se sice párkrát snažil požádat o pomoc Jutu, matčina oblíbeného

boha ctižádosti, ale nikam to nevedlo. Matka nicméně trvala na tom, že má mít na stole u postele pro Jutu malý talisman ve zlatém rámu. Ačkoli šlo jen o proužek papíru se jménem boha napsaným úhledným kaligrafickým písmem, podle Jutových kněží byl naplněný něčím z jeho základní podstaty. Haru zkusil štěstí a oslovil ho – hovořil s Jutem s co největší úctou, jakou dokázal vyjádřit, a prosil o pomoc –, zdálo se však, že ho Juto nechce poslouchat, a hodiny se vlekly ještě pomaleji a Haru se cítil ještě osamělejší. Pak už neměl chuť mluvit k žádnému z bohů.

Ted' zasténal a zabořil obličej do polštáře. Tak nějak tušil, že nemá poslechnout, když mu ta dívka navrhla hru s úkolem, jenže se hrozně nudil. Byl u stolu už strašně dlouho a žádný dospělý si s ním nebyl ochotný povídat o ničem zajímavém. Pan Winter vedle něj mu za celou dobu neřekl skoro nic – akorát mu vynadal ve chvíli, kdy všichni společně seděli na zemi a kdy se Haru natáhl, aby se dotknul obří perly, kterou měl pan Winter pověšenou kolem krku.

Nestrkej ruce, kam nemáš, utrl se na něj a plácl ho přes prsty. Haru sebou cukl, protože mu do kloubů narazily masivní prsteny.

Matka se ho zeptala, proč chtěl na tu perlu sahat, ale neuměl jí dát uspokojivou odpověď. Určitě neměl v úmyslu ji sebrat – ne jako později ten prsten, když se nechal oklamat tou neznámou dívkou. Ta perla prostě vypadala krásně – jako by skoro volala, ať se dotkne proměnlivých barev na jejím povrchu. Když ovšem zamumlal něco v tomto smyslu, matka na něj pohlédla zlostně a stejně chladně jako pan Winter.

Nebud' směšný, řekla hlasem plným zklamání. Zbolelo ho to. *Opravdu se čím dál tím víc podobáš svému otci.*

Haru nikdy nevěděl, co přesně tou výčitkou myslí. Jeho otec zemřel, když mu byly teprve tři roky. Měl sice matnou vzpomínku na hbité prsty, které vyslaly na žabí rybníček v palácových zahradách papírovou lodičku, i na muže s rozcuchanými vlasy, jak hraje na zvláštní strunný nástroj, jenž trochu připomínal dřevěnou krabici, ale nic víc si nepamatoval. Rozhodně si nevybavoval nic natolik detailního, aby mohl

chtít být jako otec. Vlastně si jen přál pomáhat matce a dělat to, co se od něj jako od dědice trůnu očekává.

Ale bylo těžké poznat, jak se jí zavděčit. Poslední dobou to vypadalo, že ji zajímají jediné její plány na takzvaný LIFE-Hub. Haru měl někdy pocit, že zatímco je matka zavřená na schůzích o LIFE-Hubu s panem Winterem a dalšími, ubíhají celá období jeho života. Taky byl problém, že Haru nikdy úplně nepochopil, k čemu má LIFE-Hub sloužit. Kdykoli s ním o tom matka mluvila, používala jen pojmy jako pokrok, společnost a budoucnost – slova, která jako by byla opakem snahy něco vysvětlit, protože mlžila všechny praktické záležitosti zářivým návallem abstraktních představ.

Haru rovněž nedovedl pochopit, proč si matka tolik oblíbila pana Wintera. I z těch několika krátkých setkání mu bylo jasné, že pan Winter má kolem sebe zvláštního temného ducha. Možná to jen nebyla schopná vnímat.

Haru věděl, že umí dobře odhadovat lidi, a tento jeho talent se podle všeho stále zlepšoval. V poslední době často dokázal vycítit o člověku něco pouze tím, že ho chvíli pozoroval, nebo kolem něj dokonce jen prošel na chodbě. A z pana Wintera měl odjakživa dojem bouřky – jako by prostor okolo jeho těla vyplňoval bouřkový mrak, vznášející se mu nad kůží. *Možná i proto jsem se natáhl po té jeho perle*, uvažoval Haru. Připadala mu jako zářící věc uvězněná v hromobití a dešti.

Přesto to nebyl pan Winter, kdo ho dnešní noci dostal do potíží. Byla to ta dívka v modré bundě a s tetováním ptáků. Skoro ji nenáviděl za to, jak ho oklamala a jak se jí zatřpytily oči, když mu vykládala o té hře. Přesto však neměl pocit, že by šlo o nějakou šejdířku nebo lhářku. Nepůsobila jako někdo pohlcený bouřkovými mračky jako pan Winter. Připadala mu... Haru se znovu převrátil na posteli, lehl si na záda a naklonil hlavu, aby mohl vidět pohupující se větve javoru vzhůru nohama, zatímco se snažil vybavit si, jaký dojem z ní vlastně měl. Působila jako lucerna, jejíž plamen vytrvale hoří tmou mrazivé noci.

Pak však jeho myšlenky narušil strom. Jeho zlaté listy mu víc než kdy jindy připadaly jako ručičky, které se snaží upoutat pozornost. Snad to bylo tím, že se díval vzhůru nohama. Lehl si zase na břicho, aby neměl svět naopak, ale zjistil, že i pak listy vypadají jako mávající ruce. Jak na ně hleděl, jeden z nich jako by se natáhl a zafukal na okno. Udělal to jinak než větve, co často chrastily a třely se o sklo, když tady býval zamčený. Udělal to jako člověk, který si přeje vejít dovnitř.

Haru se vytáhl na ruce a kolena, seskočil z postele a přešel k oknu.

„Promiň,“ řekl stromu. „Snažil jsem se otevřít, jenže okno je vždycky zamčené.“

Strom nepřestával fukat.

„Rád bych ti otevřel, ale nemůžu. Vidíš?“ Haru ukazoval, jak se snaží okno otevřít, ale nejde to. Pak nasadil přísný výraz, který měl znamenat matku, a dělal, že ho zamyká.

Strom přestal fukat a zase se mírně pohupoval. Haruovi to připadalo, jako když se někdo na chvilku zamyslí a drbe se na hlavě.

Potom se nečekaně objevil záblesk světla, takže si zakryl oči. Když je otevřel, viděl jasné, barevné fleky, a když mrkal, aby zmizely, zahlédl stín poletující na vršku okenního rámu. Zamrkal znovu a zavrtěl hlavou, aby zahnal jakékoli nejasnosti. Přestože teď už viděl normálně, stín nezmizel. Namísto toho přeskočil na nejbližší dřevěné stropní trámy a skákal po stropě z jednoho na druhý, až se zastavil v nejvzdálenějším a nejtmaším rohu pokoje.

Haru zamžoural. Stín se pohyboval tak rychle, že byl s to zahlédnout ho jen letmo. Teď dokázal rozeznat pouze malou, nezřetelnou skvrnu, velkou zhruba jako myš. Udělal krok směrem k ní. Stín ucouvl.

„Nic se neděje,“ řekl Haru. „To jsem jenom já. Neublížím ti.“

Zkusil udělat ještě krok. Stín se zatřepotal, ale nepohnul se.

„Vidíš?“ ujišťoval ho. „Nic se ti nestane.“

Pomaloučku se k němu přiblížil, stín ovšem pořád zůstával nejasný, skoro beztvary. Když Haru míjel skřínku u postele, sáhl pro lucernu

a zvedl ji, aby světlo proniklo do větší části pokoje. Stín odskočil pryč ze světla, zase přeskakoval z trámu na trám a zastavil se opět v příšeří u stropu.

„Dobře, tak žádná lucerna. Nelíbí se ti to. Rozumím. Odkládám ji.“ Haru ukázal prázdné ruce, aby to zdůraznil. „Proč mi ale nedovolíš, abych tě viděl? Chtěl bych...“ Nedořekl to, protože si nebyl jistý, co by mohl od malé, záhadné skvrny chtít. „Rád bych...“ Nadechl se a zkusil to ještě jednou. „Bylo by milé mít tady kamaráda. Někdy si tu připadám osamělý.“

Skvrna zůstala na chvíli v klidu a pak se velice pomalu posunula po svém trámu ven ze stínů a do světla lucerny. Během toho jako by se její tvar proměňoval. V jednom okamžiku na něj dopadalo světlo tak, že měl Haru pocit, že jde o myš, v další chvíli připomínal spíš ještěrku a potom ptáčka, když k němu skákal po trámech a zastavil se přesně nad místem, kde stál Haru a ohromeně ho sledoval. Tam se stín ve světle usadil a nabral podobu veverky, jako by se definitivně rozhodl, čím je.

Veverka seskočila a přistála přímo uprostřed postele, takže Haru údivem otevřel pusou. Ani teď se nepodobala žádné obyčejné veverce, jakou kdy viděl. Neměla šedivou ani rezavou srst, nýbrž planula všemi zářivými barvami raného podzimu. A když její mimořádně ostrážitá očka zamrkala, Haru viděl, že vypadají jako tekuté zlato.

2.

Tošiko se rozhodla, že po útěku z paláce nepůjde hned domů. Ačkoli by vzhledem k probíhajícím oslavám bylo pro kohokoli těžké stopovat ji ulicemi města, nikdy neškodilo být opatrná. Bloumala hlavní nákupní čtvrtí a pak se svezla tramvají na západ až na konečnou, kde široké kamenné schody vedly dolů k oceánu.

Celá pobřežní promenáda se dnes v noci třpytila lucernami a ožívala zvukem bubnů. Tošiko kličkovala mezi davy, které se kolem ní

pohybovaly jako příliv, kývala hlavou do rytmu hudby a pozorovala populární artistry na chůdách. Na hlavách měli zářivě červené a oranžové klobouky v barvě podzimního listí a lícní kosti jim zdobily planoucí vzory jantarových klenotů. Nakonec si v jednom z mnoha stánků koupila rýžovou kouli onigiri a posadila se na klidnějším místě na kraji vody, aby ji pomalu snědla. Nechala si při tom chladit tváře slaným vánkem od moře a dívala se na světla lodí na vlnách kus od břehu, kde se také slavilo.

Poté, co tam přibližně hodinu poseděla, se šla projít na kryté tržiště, a nakonec nasedla na tramvaj zpátky na východ města a vydala se domů. Saitovu perlu si celou dobu nechávala schovanou v kapse.

Blankytně modré dveře nenápadného činžovního domu, kam se vracela, vypadaly naprosto obyčejně. Vstoupila do haly se schodištěm, po němž se dalo sejít do jednoduché prádelny zaplněné pračkami a sušičkami společnými pro celý blok. Jen při pozorném zkoumání místnosti by si někdo všiml širokého kovového plátu, který pokrýval zadní stěnu od podlahy ke stropu vedle třetí sušičky zleva.

Tošiko zívla, když si konečně dovolila pocítit, jak pozdní je hodina a jaké vypětí pro ni noční události znamenaly. Došla k sušičce. Po sérii zaklepání na její bok se otevřel její ovládací panel a odhalil klávesnici. Vyfukala kód a pak panel zase zavřela, takže sušička opět získala zcela normální vzhled – a přitom stále výborně fungovala jako obyčejná sušička. O to se Mei postarala. Po pětivteřinovém čekání se odsunul kovový plát na zdi a ukázala se zšeřelá chodba končící dalšími dveřmi, také blankytně modrými. Tošiko kývla hlavou do kamery upevněné na stropě chodby a přišla k nim, aby je odemkla klíčem, který stále nosila na řetízku na krku.

„Máš hlad?“ ozval se Džunův hlas z kuchyně. Víтал ji dřív, než se její nohy dotkly rohožky u dveří. „Dělám palačinky.“

„To po mně nikdo nechce heslo?“ zavolala na něj Tošiko, když za sebou zamykala dveře bytu.

„Poznám tě podle chůze. Vždycky soupeš nohama, jako by ti nikdo neřekl, jak se mají zvedat. Navíc jsem tě viděl na Meiině kameře.“

Palačinky voněly báječně. Tošiko se vyzula z bot a ucítila máslo a smažené těsto.

Pokoj kolem ní byl malý, ale příjemný. Před ní byly do tvaru písme L postavené dva omšelé, ale pohodlné gauče a podlahu mezi nimi pokrýval tmavomodrý chlupatý koberec, po němž mechanicky kroužily dva malí stříbrní myšoboti, opuštěné hračky jejich kocoura Močiho. Naproti pohovkám stál vedle kuchyňských dveří otlučený jídelní stůl z tmavého dřeva, na něm se vyjímalá miska liči a také mnohoramenný svícen z tepaného železa, který si Tošiko před lety vybrala na krytém tržišti a který byl nyní naplněný slabě blikajícími svíčkami.

Teď se šla okamžitě zhroutit na nejbližší gauč. Vzala si k tomu jeden z mnoha polštářů, jejichž značná část měla tvar nejasných tvorů s obříma kawaii očkami – to tady bylo hlavně kvůli Mei. Tošiko chvíli jen tak seděla a těšila se ze známých věcí a vůní jejich útočiště, které si pro sebe vybudovali. Zanedlouho vykoukl z kuchyňských dveří Džun.

Džunovi bylo dvacet, byl vysoký a hubený a právě teď mu vlasy stály na hlavě ve zvláštních úhlech. V horké kuchyni mu zkuřnatěly, a tak si je ledabyly stáhl čelenkou, kterou při vaření vždycky nosil. Rozcuchané vlasy spojené s jeho očima – třpytivýma a mrkajícím za kulatými obroučkami brýlí – mu v tento okamžik dodávaly vzhled kuřete, co se zrovna vylíhlo z vajíčka.

„Víš, moc ráda si dám palačinky,“ řekla mu Tošiko. „Myslím, že bych snědla celou hromadu, s borůvkami, javorovým sirupem a máslem.“

„Bylo to náročné?“

Pokrčila rameny.

„Mei mi už něco řekla. Nezískala jsi ten prsten, co?“

„Neměla jsem přinést žádný prsten,“ zareagovala Tošiko dopáleně. „Měla to být jen výprava za účelem sběru informací. Na Mei padla chamtivost.“

„No, kdo si troufá, vyhraje,“ řekl Džun. „Ale asi prostě ne pokaždé.“

Vrhl na Tošiko starostlivý pohled. Snažila se usmát, ale moc se jí to nepovedlo.

„Netrap se tím,“ pověděl jí. „Palačinky to spraví.“

Tošiko si povzdechla. „Díky, Džune, ale nevím, jestli to dokážou.“

„Hmm, většinu věcí obvykle spraví, vždyť to znáš.“

Džun zapadl zpátky do kuchyně, kde se věnoval pánvi, a Tošiko se usmála. Pro jejího bratra bylo typické, že se stále snažil, aby se cítila lépe, i když toho tolik zvrtała. Co ho znala, vždy ho těšilo starat se o druhé. I jako dítě, které vůbec neumělo navišiansky, což byl jazyk, jímž tady v Závětrném městě všichni mluvili a který převládal i na Srpku, na ni dával pozor – i na Mei a tetičku Reiko. Dělal spoustu drobných a ohleduplných gest, která byla významná, ale nikdy nežádal o pochvalu ani o uznání.

Tošiko se teď vyhrabala z gauče a následovala Džuna do kuchyně, kde se opřela o rám dveří a dívala se, jak obrací palačinky. Mohl samozřejmě využít kuchobota, aby to provedl za něj. Ten byl teď usazený před ním na lince a celkem zbytečně míchal pořád dokola palačinkové těsto. Džun se však pyšnil tím, že se ve všech těchto dovednostech sám zdokonalil a dokázal obrátit palačinku tak snadno jako profesionální šéfkuchař.

„Šťastní havrani to jen tak nenechají,“ pověděla mu. „Saito ví, že jsem se mu pokusila ukrást prsten, a nejspíš uhádne proč. Určitě mu došlo, že vím, že to není jen běžný šperk.“

Džun nechal palačinku sklouznout na talíř a pak nalil na pánev čerstvé kolečko těsta, aby usmažil další. „Viděl ti do obličejů?“

Tošiko se otrásla, když si vzpomněla, jak se nad ní Ken Saito tyčil vedle strážního domku a jak jí pod krkem držel zakřivený nůž.

„Jo,“ bylo vše, co bratrovi řekla. „Byla tma, ale jo, viděl.“

„Stejně, co znamená jeden obličej v noci?“ odpověděl Džun a mávl rukou. Kdyby nebyl jejím adoptivním bratrem už čtrnáct let, ani by si nevšimla, jak se zamračil. „To přece neznamená, že ví, kdo jsi. Jestli tě ale –“ Otočil se zpátky k ní, tentokrát s vážnějším výrazem. „Nesledoval tě sem nikdo, že ne? Ujistila ses, že tě nesledujou?“

Tošiko obrátila oči v sloup, i když bylo dobře, že se na to Džun zeptal. „Jasně že jsem se ujistila, že mě nikdo nesleduje. Nejsem dítě.“

Přikývl a otočil se zpět ke sporáku. „Víc už dělat nemůžeš,“ řekl. „O něco se v životě snažíme, někdy to vyjde a jindy zase ne. Týden se budeme držet zpátky a ono to přejde. Po Saitovi určitě někdo jde skoro pořád.“ Odsunul od kuchyňského stolu židli a vybídl Tošiko, aby se posadila. Udělala to, žuchla sebou, opřela si hlavu do dlaní a protřela si oči.

„Ale stalo se ještě něco, Džune,“ začala.

Džun napřed obrátil palačinku a pak se zeptal: „Co?“

„Něco, co Mei nemohla ve sluchátku slyšet. Něco, co jsme neplánovali.“

„Pokračuj.“

„Něco jsem mu vzala. Potom, co viděl můj obličej.“

Tošiko si sáhla do kapsy pro Saitovu perlu a ukázala ji Džunovi. Rozbitý řetízek se zablýštl ve slabém kuchyňském světle. Perla rozhodně vysílala cosi silného a její povrch zářil chladnou neproniknutelností.

„No teda,“ řekl Džun a úplně si přestal všimnout sporáku. „Co to pro všechno na světě je?“

3.

„Kdo probohy jsou ti Kawakamiové?“

Teo, který se právě snažil zvednout bednu příliš těžkou pro svou útlou postavu, se vděčně nechal vyrušit odposlechnutým útržkem hovoru. Vzdal se svého úsilí, proplížil se kolem kupy krabic a v nočním doku hledal toho, kdo mluvil.

Během posledních pár hodin připlula přes vodu hradba mraků netypická pro toto roční období, takže zakryla hvězdy i trojici měsíců. Teo sotva dokázal v šeru rozeznat dřevěné rampy doků ohlazené slanou

vodou, které vystupovaly z betonové přístavní hráze, na níž stál. Táhly se až do oceánu. Vedle ramp se se staženými plachtami pohupovalo šest velkých nákladních člunů. Dlouhé dřevěné čluny byly hluboko zanorené do tmavých vln, protože byly naložené stovkami zapečetěných beden stejných jako ta, s níž zrovna zápolil. Na každé bedně byl natištěný znak Šťastných havranů – dva ptáci zády k sobě, jejichž roztažená křídla se překrývala. Velká skupina Havranů, většinou složená z pěšáků jako Teo, metodicky vykládala bedny z člunů, nosila je na pevninu a skládala na zem.

Pár set metrů odtud stálo skladiště, odsunutě od oceánu a oddělené od hráze a doků širokým pásem nábřeží posetým starými přístřešky na čluny a menšími skladištními boudami. Tam měli Teo a zbytek Havranů bedny nosit. Budova se nacházela na konci řady skladů patřících gangu, svítilo se tam a dveře byly dokořán. Když večer přišli, bylo skladiště úplně prázdné.

Nikdo z těch, kdo tady dneska v noci dřeli, samozřejmě neměl nejmenší tušení, co ve všech těch bednách vlastně je. Šťastní havrani měli ve zvyku pracovat tak, že každý věděl pouze to, co potřeboval, a většina Teových kolegů se podle všeho rychle smířila s tím, že nevědí nic. Proudý pěšáků se zarputile pohybovaly sem a tam po nábřeží a bez otázek přemisťovaly bedny. Nezřetelné postavy ve tmě vyrazely shrbené pod těžkým břemenem, aby si zpátky vykračovaly nafouknuté strojenou bezstarostností, jak se snažily nedat najevo vyčerpání z práce.

Teovi nějaký čas trvalo, než mezi nimi našel Daičiho Santose, který svou otázkou před chvílí upoutal jeho pozornost. Poznal jeho hlas mezi zvuky moře a větru a nyní Daičiho konečně objevil spolu s dalším z Havranů vracejícím se do doků.

Vedle Daičiho šel jeho starší bratr Hiroto, který donedávna patřil do Teovy pěšácké skupiny stejně jako Daiči, ale před několika týdny ho povýšili, takže manuální práce pro něj skončila a přešel do havraních kancelářů, lesklého mrakodrapu na pobřeží známého jako Závětrný pilíř.

Teo usoudil, že Hirota teď povolali, aby pěšákům pomohl. Byla tu koneckonců spousta práce, zejména když měli nařízeno dokončit ji před svítáním.

„Jde jenom o mě,“ říkal právě Daiči Hirotovi, „nebo ani nikdo jinej? Daiči taky mluví hovorově o Kawakamiích doteďka nic neslyšel?“

„Ať je to kdokoli,“ odpovídal Hiroto, „jejich fotky jsou na každé obrazovce na ústředí. Sensei je vážně chce vypátrat, a to rychle.“

„Počkej,“ řekl Daiči a zastavil se v chůzi, čímž narušil proud vracejících se Havranů za ním. Otočil se k Hirotovi a nevěřicně na něj pohlédl. „Jejich fotky jsou na každé obrazovce v Pilíři?“

„To jsem přece říkal, ne?“ Hiroto se také zastavil, takže vyvolal zlostné bručení Havranů kolem nich.

Daiči hvízdal a nevnímal podráždění ostatních. „Chci říct, to je spousta obrazovek. Připadá mi, že tomu Havrani věnujou dost velkou pozornost, i když jde asi jenom o tlupu namyšlenců. Měli by se tím cítit poctěný. Co myslíš, že provedli?“

Hiroto pokrčil rameny a pak Daičiho lehce šfouchnul do paže, aby mu dal najevo, že je čas dát se zase do pohybu.

„V Pilíři se říká,“ řekl Daičimu, zatímco kráčeli směrem k Teovi, „že se dali dohromady jako nový gang ve městě. Nejspíš to budou soupeři Havranů, a dokonce prý Saitovi něco ukradli. Něco hodně důležitého, jak se zdá.“

Daiči hvízdal. „Kdo by něco takovýho udělal? Kdo by něco *ukradnul* Saitovi? Ti Kawakamiové asi toužej umřít. Neslyšel jsi, co přesně ukradli?“

Hiroto zavrtěl hlavou. „Víš, nikdo mi nic nepoví. Já nedělám plány, dělám jenom kafe.“

Poslední věta mu vypadla z úst jako něco, co říkal často, a oba bratři se zasmáli, možná poněkud cynicky. Brzy se dostali ke stěně beden přesně před Tea. Ten se skrčil, aby nebyl vidět, a dál poslouchal.

„Aspoň tam chodíš, do Pilíře,“ poznamenal Daiči lehce rozmrzele. „Některý z nás celej den trčej tady.“

„Všeho do času, bratříčku,“ těšil ho Hiroto. „Když povýšili mě, rozhodně budou chtít udělat totéž s tebou. Musíme jenom najít správnou věc, abychom upoutali jejich pozornost a udělali na ně dojem.“

Pak Hiroto uchopil bednu na vrchu hromady před sebou a zvedl si ji na ramena, takže odhalil Teův úkryt.

„Modráčku?“ zavrčel hned Daiči a podezřívavě se na něj zadíval. „Co tu děláš, že se schováváš?“

Teo byl u Šťastných havranů teprve pár dní, když mu předák jejich pěšáckého týmu začal říkat *Modráčku*, podle slavíka modráčka. Ta přezdívka měla upozornit na to, čím se od ostatních liší – na jeho malou, ptačí postavu a na jeho oči, které byly tak výrazně modré, že se s tím člověk na Souostroví málokdy setkal. *Modráček* mu tedy zůstal a o deset měsíců později už ho nikdo neoslovil jinak. Vlastně ani nevěděl, zda si někdo z Havranů vůbec pamatuje jeho skutečné jméno.

Když se na něj teď Daiči mračil, Teo zavrtěl hlavou. „Já ne... Já...“ Začal gestikulovat, aby ukázal, že je vyčerpaný zvedáním beden. Předstíral, že se snaží trhnout s jednou, a pak si přehnaně otřel čelo.

Teo často jiným pěšákům něco ukazoval, i když už se naučil navíšiansky dost na to, aby se na Závětrném ostrově snadno dorozuměl. Instinktivně se však pokoušel skrýt plný rozsah svých schopností a znalostí. Ze zkušenosti se naučil, že život pak bývá bezpečnější.

Hiroto zakoulel očima a zasmál se. „Koukni na něj.“ Hlas měl plný pohrdání, když odložil svou bednu na hromadu a máchl rukou směrem k Teovi, aby se na něj jeho bratr podíval. „Vychrtlý dítě, flákač a vyžírka.“

Teovi dalo práci předstírat, že té urážce nerozumí. Bylo mu devatenáct, a tak už byl dítě jen těžko. A ať už byl užitečný, nebo ne, každý den tvrdě pracoval pro Havrany. Musel si však zachovat prázdný výraz ve tváři, aby přesvědčil Daičiho, který nyní zvýšil hlas a promluvil na Tea přehnaně pomalu navíšiansky.

„Dej se zase do práce, Modráčku. Jako my ostatní.“

Teo přikývl, přikrčil se za hromadu zbylých beden a snažil se vypadat co nejzaměstnaněji, když se znovu pokusil jednu zdvihnout. Dokázal si ji zvednout na koleno a potom začal bojovat s tím, aby ji dostal na ramena.

Pravdou bylo, že Teovi nedělala potíže jen váha těch beden. Díky svým zvláštním schopnostem uměl vycítit i něco o jejich obsahu – a ať už v nich bylo cokoli, vnímal, že z toho vychází neobvyklé hemžení energie, což působilo někdy znepokojivě a jindy podmanivě. Bylo to tak silné, že to narušovalo jeho rovnováhu a způsobovalo mu to lehkou závrať.

Chvíli s bednou zápolil, pak už ji ale neudržel, takže se skutálela na betonovou hráz s tak ohromnou ránou, že ho překvapilo, že celá dřevěná krabice zůstala nedotčená. Dokonce i někteří z jinak nevšimavých pěšáků při tom hluku zvedli hlavy od své lopoty, aby si doky opatrně prohlédli.

Bratři Santosovi se jen zasmáli.

„Ubohý,“ řekl Daiči a odplivl si k Teovým nohám.

Oba pak zdánlivě snadno zvedli své bedny na ramena a šourali se po hrázi k vábivým světlům skladiště. Teo na ně zamračeně hleděl do šera a díval se, jak jejich vzdalující se postavy opět zapadly do stínů.

Připadalo mu nespravedlivé, že oba bratři mají pocit, že se mu můžou takhle posmívat.

I když by to teď asi nikoho nenapadlo, byl u Havranů o pár měsíců déle než oni. Hiroto sice byl bleskurychle povýšený, ale Daiči zůstával více méně pěšákem. Nebyli o moc starší než on a ani oni se nenarodili na Závětrném ostrově.

Domníval se, že svůj pocit nadřazenosti založili čistě na tom, že na rozdíl od něj pocházejí z jiného ostrova Závětrného souostroví, už si nepamatoval odkud, ale díky tomu sem pořád zapadali svým zjevem, uměli celkem dost navišiansky a trochu věděli, jak tady v říši věci fungují. Rovněž jim pomáhalo, že měli oba vyšší a silnější postavu než on, a byli tedy rozhodně lépe tělesně vybavení pro ten typ manuální práce,

kteřá se pěšákům obvykle zadávala. Ve svých zoufalejších okamžicích Teo v duchu přemítal, co si kapitánka mohla myslet, když ho do gangu přijímala.

Povzdechl si a opřel se o spadlou bednu, aby nasál slaný mořský vzduch. Na hranici slyšitelnosti občas zaznamenal brebentící davy a bubnování, které sem zdálky zanesl vítr z oslav svátku padajícího listí v Závětrném městě. Člověk by skoro nepoznal, že se mezi doky a oslavami rozprostírá celý kus ostrova, který pro většinu zazobaných obyvatel města jako by ani neexistoval – písečné pláně, na nichž stál Strážcův srpek. Hranice Srpku byly zřetelně stanoveny ostnatým drátem dvou bezpečnostních plotů a vnější plot měl navíc uprostřed drát nabitý elektřinou.

Ploty však neznamenaly tu nejděsivější věc na světě. Pod každým z nich byla úzká mezera, kterou se dalo protáhnout, pokud byl někdo velice odvážný, nebo velice hloupý. Představovaly zejména jasně viditelné prohlášení, že nikdo nelegální, bez identifikační karty občana, není v Závětrném městě vítaný. Navíc připomínaly krutou skutečnost, že v každé z věží na obvodu Srpku hlídkují císařští strážci ozbrojení dlouhými, silnými luky – kdo byl natolik nerozvážný, aby se přes pláň zkoušel dostat do města, ten riskoval zastřelení.

Srpek byl dnes v noci temný a tichý, v ostrém protikladu k městským oslavám slavnosti padajícího listí. Teo věděl, že to je zčásti kvůli omezeným dodávkám elektřiny, což nyní znamenalo dřívější noc, jak se rok posouval ke konci a slunce zapadalo dřív. Byla ovšem také pravda, že Správcův srpek nikdy neslavil stejné svátky jako Závětrné město. Šlo skoro o nevyslovený projev vzdoru – trvání na tom, že Srpek není pouhým stínem města, ale samostatným, osobitým místem.

Každopádně jediným náznakem odtamtud, že v temnotě dnešní noci na Písečných pláních vůbec existuje nějaké osídlení, bylo třepotání Správcových girland ve větru – zauzlovaných dlouhých barevných mašlí a kusů látky, které si lidé na Srpku věšeli před dveře, aby do svého příbytku přilákali Správcovo požehnání. To a štěkot jediného psa.

Po dnech zvlášť tvrdé práce pro Havrany Tea někdy napadlo, jestli by nebyvalo lepší, kdyby Srpek nikdy neopustil a nepřidal se ke gangu. Žil tam v těch prvních těžkých týdnech po příplutí na ostrov. Srpek byl místem, kam městské úřady odklízely každého, kdo se objevil na jeho pobřeží bez uznatelného nároku na vzácnou legitimaci občana Závětrného města, která dovolovala zařídit si tam řádný život.

Ale jak během života na Srpku zjistil, všichni jeho obyvatelé – říkali si „Správcovy děti“ – nebyli nedávni přistěhovalci ze zámoří jako on. Nově příchozí ve skutečnosti představovali jen zlomek zdejších obyvatel. Řada lidí žila uvězněná za ploty ostnatého drátu dlouhé roky. Srpek ostatně na Písečných pláních v nějaké podobě existoval po generace a přetrvával kvůli nevyslovené závislosti Závětrného města na jeho levné pracovní síle i tomu, že tam Havrani prodávali většinu kakoganového prachu. Mnozí jeho mladší obyvatelé se za ostnatými dráty dokonce narodili.

Hodně Správcových dětí, s nimiž Teo na Srpku mluvil, se upínalo ke snu, že se jednoho dne něco změní a císařovna je konečně přijme za občany. Jiní však upadli do paralýzy cynismu – byli tam uvězněni, protože pro ně neexistovalo žádné jiné bezpečné místo, nebo neměli prostředky, aby mohli odcestovat, i kdyby takové místo bylo. A pak tu samozřejmě byly Správcovy děti, které zoufale toužily po takové příležitosti, jaká si našla cestu k Teovi, když se do jeho života vehnala kapitánka s překvapivou nabídkou – tentokrát ne další strašlivé práce ve městě, nýbrž vstup mezi Šťastné havrany. Tenkrát se zdálo, že jde o ten nejlepší zvrat.

Teo si povzdychl a narovnal se. Měl by se aspoň pokusit odvést nějakou práci, nebo si někdo všimne, že nic nenosí, a posměšky bratrů Santosových pak budou tou nejmenší starostí. Naposledy si protáhl prsty, pokrčil kolena a připravil se na další pokus s bednou.

Vtom se za ním ozval nečekaný, ale hrozivě známý ženský hlas. „Těžko si můžu nevšimnout, jak se s tím moříš. To si opravdu myslíš, že si takhle zasloužíš svoje místo mezi námi?“

Teo nechal bednu být, žaludek se mu sevřel obavami a otočil se za hlasem.

4.

„Kdo vlastně jsi?“ vyhrkl Haru na zlatou veverku, než se stačil zarazit. Do ticha pokoje promluvil moc nahlas – co kdyby ho slyšel jeden z matčiných zaměstnanců, nebo dokonce matka sama? Přivodilo by mu jen další potíže, kdyby sem měl někdo přijít, zabýval se tím a našel by tady toho tvora.

Haru přiběhl ke dveřím ložnice, aby na ně přiložil ucho, jestli neuslyší někoho na chodbě, a zároveň nespouštěl oči z veverky. Za dveřmi vládlo obvyklé ticho a klid. Polkl. Měl samozřejmě vědět, že si nemusí dělat starosti. Nikdo ho nikdy nechodil kontrolovat, když býval za trest zamčený.

Veverka se dívala, jak Haru poslouchá u dveří, a šklubla hlavou na stranu. Pak asi usoudila, že chlapec má na práci něco jiného, a skočila zpátky na okenní parapet.

„Ne, počkej! Prosím, zůstaň,“ zavolal za ní Haru.

Veverka se zastavila na místě, usazená před oknem. Když ji tam Haru viděl, uvědomil si, jak se její zbarvení podobá promíchaným odstínům oranžové a zlaté na listech javoru těsně za ní. Z toho, co za oknem rozeznal v měsíčním světle, mohl říci, že ohnivé barvy špiček javorových listů téměř přesně odpovídají veverčině kožíšku.

„Ty jsi ze stromu,“ řekl.

Veverka triumfálně skočila přes celý dlouhý parapet – jistě na znamení souhlasu.

„Jsi ze stromu!“ Haru vzrušením vykřikl, pak však najednou zrozpačitel a přál si, aby tomu výjimečnému a nečekanému návštěvníkovi mohl nabídnout víc. Neměl ani žádné pamlsky.

„Musím přiznat, že tady není nic k jídlu,“ řekl veverce a sraštil čelo. „Ani nevím, co jíš.“

Veverka povzbudivě zaškubala čenichem.

„Přesto bych si přál mít něco, co bych ti mohl dát,“ pověděl jí Haru. „Nejsem tady zavřený bez dobrot z vlastní vůle. Příště se postarám, abych pro tebe měl něco v kapsách. Máš ráda oříšky?“

Veverka znovu škusla čenichem a potom seskočila z parapetu na podlahu, kde nadšeně běhala dokolečka.

„Rozumím tomu tak, že máš.“ Haru se neubránil pousmání. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se. „Já jsem Haru.“ Položil si ruku doprostřed hrudníku a řekl velmi jasně a pomalu. „*Haru*.“

Veverka poskakovala z jedné nohy na druhou a vydávala štěbetavý zvuk, ale nezdálo se, že umí mluvit.

„Nevadí,“ řekl Haru. „Jsi veverka, vid’?“

Veverka naklonila hlavu na stranu.

„Dobře, ale veverka jsi minimálně teď. Budu ti říkat Risu. To na Pevnině znamená veverka. Vyhovuje ti to?“

Veverka jako by to chvíli zvažovala, pak vesele poskočila.

„Risu! Tak platí. Ahoj Risu!“ mávl Haru. „A teď ty řekneš *ahoj Haru!*“

Risu místo toho zapištěla a dál pelášila dokolečka, tentokrát kolem Haruových nohou.

„Hej!“ zavolal a otáčel se, aby ji neztratil z očí. Málem při tom zakopl. Risu se zastavila a nasadila cosi, co vypadalo jako mimořádně nevinný výraz, a navzdory všemu, co se toho večera událo, se Haru rozesmál.

„S tebou je zábava,“ řekl jí. „Zůstaneš tady se mnou, dokud neusnu?“

Haru se posadil na postel a hihňal se tomu, jak Risu vyskočila na přehoz vedle něj, zatímco očima bezděčně zkoumal javor venku. Byla už téměř taková tma, že nebylo nic pořádně vidět – a přesto se mu zdálo jasné, že ze stromu zmizela veškerá živost, kterou z něj předtím cítil, a že se opět dívá jen na obyčejné listy a větve. Strom byl zajisté krásný, ale prázdný, a rozhodně ne někdo, s kým by se dalo mluvit. Všechno kouzlo stromu bylo teď tady, došlo mu. Bylo v Risu.

5.

Perla se blyštěla ve světle lampy v kuchyni a stále se pohupovala na řetízku, který Tošiko držela v prstech. Když na ni Džun třeštil oči, Tošiko zoufale přemýšlela nad nějakým aspoň trochu rozumným vysvětlením toho, jak se k ní ta perla dostala. Neměla ovšem ani šanci s tím začít, protože v ten moment se z technického doupěte vynořila Mei.

„Přišlo mi, že cítím palačinky,“ řekla Mei a opřela se o rám kuchyňských dveří.

Ačkoli Tošiko samo sebou věděla, že by se teď měla trápit kvůli závažnějším věcem, náhle si při pohledu na Mei orámovanou dveřmi uvědomila, jak zanedbaně ve srovnání se svou sestrou vypadá, a zastyděla se za obnošenou halenu, kalhoty i za své vlasy, které měla vzadu nahodile svázané a rozcuchané větrem, jenž ji ošlehal během toho večerního zmatku.

Mei měla dlouhé vlasy se svítivě růžovými a neonově zelenými pruhy načesané na vršku hlavy v účesu, který působil komplikovaně a zároveň nenuceně. Lesklé nehty jí s vlasy barevně ladily a vše podtrhla tím, že to uvedla do kontrastu s černým tričkem a džíný. Její líčení nikdy nemělo ani chybičku – odborná práce s tvářenkou a výrazné oční linky, i když Tošiko věděla, že její sestra za celý den nevyšla z bytu. Meiin vzhled ještě vylepšovalo to, že se jejich čtrnáctiletý vilmianský modrý kocour Moči uvelebil ve své oblíbené pozici kolem jejích ramen. Pomačkané rysy měl uspořádané do svého typického výrazu roztrpčeného znepokojení, zatímco jeho hustá, šedá srst byla načechraná jako vždy. Přestože byl Moči nebezpečně blízko Meiiných rozkývaných kruhových náušnic, zřejmě vůbec neměl sklon si s nimi hrát.

Mei a Moči pro sebe měli vždy zvláštní pochopení, které sahalo daleko za tuto nepravděpodobnou dohodu o náušnicích. Když tetička Reiko přinesla Močiho jako kotě domů, Tošiko byla tak malá, že si to sotva pamatovala. Zato Mei už byla natolik rozumná, že ji nový příchozí nadchl, a intenzivně se o něj starala od samého počátku.

Někdy Tošiko uvažovala, jestli Meiin silný vztah ke kocourovi nějak nesouvisí s tím, že jí hrozně moc chybí Reiko a život, který spolu žili, než ho Ken Saito roztrhal na kusy. Jindy se jí však zdálo, že Mei jednoduše připadá Močiho věčná náladovost iracionálně roztomilá.

Teď Mei konečně přenesla pohled z palačinkového těsta na sporáku k perle visící z Tošičiny ruky.

„Co je probohy tohle?“ zeptala se a hlas jí klesl snad o celou oktávu jako vždy, když něco myslela velmi vážně. „Měla bys mi to vysvětlit, sestro. Rychle.“

„Nech ji, ať si napřed odpočine a něco sní,“ vložil se do toho Džun.

„Ne, to je dobrý,“ řekla Tošiko. „Saito ji měl kolem krku. Popadla jsem ji těsně předtím, než jsem utekla, když mě přinutil, abych mu vrátila prsten. Nevím přesně, proč jsem to udělala.“

Mei přimhouřila oči, když se pro perlu natáhla. Na zkoušku ji potěžkala v jedné ruce a pak, než ji Tošiko mohla zarazit, ji vzala do zubů a kousla do ní – pirátský test pravosti zlaté mince. Zřejmě se tím pokusem nic nedozvěděla, a tak se zamračila a ukázala ji Močimu. Kocour k ní dvakrát jemně přičichl a pak jako by se lekl. Jeho jantarové oči se přivřely ve výrazu, který se zdál ještě opovrhlivější než jeho běžná nabručenost.

„Nevypadá jako skutečná perla,“ usoudila Mei. „Zprv je moc velká. A moc těžká. Moc hustá.“

„Možná má v sobě čip, jako ten prsten,“ odvážila se nadhodit Tošiko.

„Možná,“ souhlasila Mei. „Nevadí, když se na ni podívám v laboratoři?“

Tošiko pokrčila rameny. „Klidně to udělej.“

„Palačinky?“ zavolal Džun za Mei, když se vykradla z kuchyně s perlou v ruce.

„Vždyť víš,“ odpověděla, aniž by se otočila. „Matcha a mango.“

Džun přikývl a dosmažil třetí palačinku. Hodil ji na talíř k těm prvním dvěma, celé to zalil javorovým sirupem, přidal několik borůvek a elegantně to spolu s vidličkou předložil Tošiko.

„Pro vás, madam.“

Tošiko se usmála, čímž sama sebe překvapila. Každý den děkovala Správcí, že kdysi s Mei našly šestiletého Džuna na Srpku mezi křovisky. Byl ztracený a najednou sám ve světě a slzy mu tekly přes špinavé skvrny na tvářích. Byla také vděčná, že Mei nějak, v okamžiku netypické otevřenosti, natáhla k chlapci ruku a vyzvala ho, aby šel s nimi domů k tetičce Reiko. Snad to byla solidarita víc než cokoli jiného – jeden sirotek poznal potřebu druhého. Snad Mei i tenkrát nějak chápala, jak musí být někomu, kdo se dostane na Srpek, nikoho tam nezná a nemluví navšíansky. Mei se totiž narodila na Srpku, ačkoli její matka přišla z Aurie, jednoho z jižních ostrovů Závětrného souostroví.

„Myslels vážně to, cos předtím říkal?“ zeptala se teď Tošiko Džuna, když ve skříni hledal matchu pro Mei. „Že je to podle tebe něco, co může přejít?“

Džun se usmál, ale tvářil se vážně. „Nemá smysl si s tím teď dělat starosti,“ podotkl. „Zítřa zajdu do města a zjistím, co se dá, z toho pak budeme moct vycházet.“

„Díky, Džune,“ řekla vděčně Tošiko. „Opravdu si tě nezasloužíme.“

„Jsme Kawakamiové. Pomáháme si. Tak to je.“

„Ano, je,“ souhlasila Tošiko. „Ale stejně – děkuju ti.“

Potom si s Džunem, zatímco jedla palačinky, povídala o nějakých obyčejnějších věcech. Džun neměl pocit, že by Meiina snaha vymyslet dokonalý stroj na bublinkový čaj – říkala tomu „můj vedlejší projekt“ – znamenala vhodné použití rodinného technického rozpočtu, ale nebyl si jistý, jak s ní to citlivé téma otevřít. Tošiko pro něj měla pár nesmělých návrhů a při vyлизování javorového sirupu z talíře se teplem domova skoro nechala přesvědčit, že všechny předchozí večerní události nakonec neznamenají nic až tak závažného.

Rozzávala se, a tak vešla do své ložnice, kde ze sebe svlékla halenu a odhodila ji na postel. Už se chystala jít si vyčistit zuby, když se zastavila. Z jedné kapsy haleny něco. Sklonila se a našla dlouhé, rovné černé pírkó.

Taková pírká už viděla. Jedno přistálo na polštáři tetičky Reiko noc předtím, než jim ji Ken Saito navždycky vzal. Na Správcově srpku se objevovala celkem často, kdykoli někdo zkřížil cestu Havranům – ať už otevřeně vzdoroval Saitovi, jak to udělala Reiko, nebo se prostě jen opozdil s měsíční platbou, kterou Havrani vymáhali od každé domácnosti. Pírka byla znamením Šťastných havranů, a byť se lišil typ a rozsah trestu, který slibovala, nikdy nevěstila nic dobrého.

Tošiko se roztrásla a upustila ho, jako by bylo jedovaté.

6.

„To si opravdu myslíš, že si takhle zasloužíš svoje místo mezi náma?“

Žena, která se objevila v docích před Teem, byla možná o něco starší než on, třebaže se to kvůli jejím tmavým brýlím dalo těžko posoudit. Měla krátké vlasy a na sobě dlouhý kabát, který jí ve vánku povlával okolo kotníků, a jako obvykle budila dojem, že je plně přesvědčená, že naprosto patří do prostoru, kde se nachází. Právě teď se se založenýma rukama velmi uvolněně opírala o kupu beden před Teem a vystavovala na odiv lesklé stříbrné knoflíky na širokých manžetách kabátu.

Šlo o kapitánku – ženu, která měla na povel havraní záležitosti na Srpku a byla zodpovědná za naverbování Tea v tu bezměsíčnou noc před deseti měsíci. V Teově životě to vždy byla vzdálená postava, předtím i potom, ale nedala se nevnímat, když kráčela úzkými uličkami Správcova srpku a naplňovala obavami srdce všech, kdo ji viděli.

Teo se okamžitě uctivě uklonil.

Kapitánka jen lhostejně mávla rukou. „No, nemyslela jsem to vážně,“ řekla. „Chci říct, že bylo jasné, že jako pěšák budeš k ničemu – podívej se na sebe.“ Štěkávě se zasmála, což Teo moc neocenal. „Ne. Kvůli tomu tady opravdu nejsi. Ale nastal čas zjistit, jestli jsem měla pravdu, že bys pro nás mohl být užitečný jinde. Postav se rovně.“

Teo ten příkaz ihned bez námitek vyplnil a narovnal se ze svého příkřčeného postoje. Měl se příliš na pozoru, než aby vyslovil nějakou vhodnou větu.

Kapitánka si jen povzddechla a potom řekla: „Slyšels ty kluky, jak si povídají o Kawakamiích.“

„Já...“, koktal Teo a vykrucoval se. „Já neznám... navišiánsky dobře. Snažím, ale...“ Dělal, že hledá ta správná slova.

„Poslouchal jsi je, slyšel jsi je a rozuměl jsi jim. Nelži, Modráčku. Mluvíš navišiánsky stejně dobře jako já a pořád dáváš pozor. Nemysli, že jsem si toho nevšimla.“

Teo polkl, v ústech se mu udělalo sucho.

„Nepokládala jsem ti teď otázku,“ pokračovala kapitánka. „Konstatovala jsem to. Slyšel jsi je.“

Teo přikývl.

„Slyšel jsi o nich už předtím?“

Zavrtěl hlavou.

„Klidně můžeš normálně odpovědět. Vím, že to umíš. Nemáš důvod na mě zkoušet něco hrát.“

„Ne, předtím jsem o nich neslyšel,“ odpověděl v dokonalé navišiánštině.

„Dobrá. Tak jsi o nich slyšel teďka. Zítra při západu slunce přijď do Závětrného pilíře, aby ses dověděl víc. Řekni tam, že si tě žádá Eleanor Minami. Kdo ví – třeba zjistíš, že nová práce vyhovuje tvému zvláštnímu nadání víc než pěšácká dřina.“

Teo měl sotva čas zauvažovat, jestli to myslí vážně – malá, drobná část v něm se rozzářila při myšlence, že je vybraný pro něco mnohem důležitějšího, než si bratři Santosové uměli vůbec představit. Vtom se kapitánka v jediném rychlém pohybu narovnala, obrátila se, až její kabát zavířil, a prudce strčila do vrchní bedny na hromadě za sebou. Musela být silná, ačkoli se zdála poměrně útlá. Bedna se napřed zakymácela a pak začala padat, valila se přímo na Tea.

„Chytej!“ zavolala a do hlasu jí pronikl skoro veselý tón.

Teova reakce byla čistě instinktivní – na nic jiného neměl čas. Zatímco bedna padala a hrozila, že ho rozdrtí, sáhl někam dovnitř sebe, projel slupkou povrchových myšlenek přímo do pevného hukotu energie ve svém nitru a vyslal ji, aby se vyvalila ven a vzhůru.

Zachytil bednu právě včas a využil vibrace energie probíhající přirozenými vlákny jejího dřeva, aby udržel celou tu smrtelně těžkou masu naprosto bez hnutí – zavěšenou ve vzduchu těsně nad jeho hlavou.

Stihl rychlý krok na stranu, než bedně dovolil, aby pokračovala ve svém pádu.

Když se rozhlédl, kapitánka už kráčela pryč a kabát se za ní vzdouval. Netušil, jestli byla svědkem toho, co právě udělal, očividně však neměla nejmenší pochybnost, že to přežije. To ho znepokojovalo, zejména ve spojitosti s tím, že použila ten výraz *zvláštní nadání*.

Z neklidu ho ovšem vyrušil náhlý, zdrcující pocit nevolnosti a slabosti. Zapotácel se, připadalo mu, jako by skoro dostal závrať, a byl sotva s to rychle se rozhlédnout kolem, aby se ujistil, že si nikdo nevšiml, co zrovna provedl – díky bohům se zdálo, že ne. Potom se zhroutil na svoji bednu.

V okamžiku, kdy se zachránil, pocítil něco daleko přesahujícího běžné vibrace dřeva bedny – znepokojivě velký příval energie pocházející z čehosi uvnitř. Ten příval se vlastně zdál být umocněnou verzí stejné neznámé přitažlivosti a zároveň odpudivosti, kterou cítil celou noc od chvíle, kdy sem do doků přišel.

Různé zdroje energie mají různé charakteristické rysy. Byl schopný vnímat energii procházející vším, ale byly tam jasné rozdíly – odchylky v zabarvení, struktuře a rozsahu – podle toho, čím energie zrovna procházela. Ve svém domově, který mu nyní připadal jako v jiném životě, Teo tuto různorodost popsal Zuzaně jako rozmanitost ptačích hlasů v ranním sborovém zpěvu a časem se s její pomocí naučil rozlišovat mezi voláním nejrůznějších věcí – rostlin, půdy, řek, a dokonce vzdušných proudů. Pocit, který z těch beden získal dnes v noci, se však nepodobal vůbec ničemu, s čím se doposud setkal. Vibrace byly prostě moc

silné, postrádaly běžné přílivy a odlivy přirozených obměn a příliš se soustředily do neznámé intenzity, z níž ho bolela hlava.

Pokusil se dát se dohromady, několikrát se dlouze, hluboce nadechl mořského vzduchu – a zjistil, že si zase začíná dělat starosti, kolik toho kapitánka mohla vidět.

Vždyť byla taková tma, říkal si, a vše se událo tak rychle. I kdyby viděla něco neobvyklého, těžko by ho mohla z něčeho opravdu obvinít. Každopádně nedělal nic jiného, než si zachraňoval život před nevyprovokovaným útokem. Proti tomu se přece nedá nic namítat?

Teo cítil, že si svou odpověď není zdaleka tak jistý, jak by si přál, promnul si oči, konečně vstal a ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, zda ho stále nikdo nepozoruje.

Když začínal s touhle prací v docích, umiňoval si, že se bude co nejvíc snažit dělat všechno obyčejně, tak jako jakýkoli jiný pěšák. Ale už tady svoje schopnosti jednou použil, a tak si pomyslel, že nijak zvlášť neuškodí, když to udělá znova. Nakonec to pro něj byl asi jediný způsob, jak dostat nějakou bednu do skladiště.

Zavřel oči a mnohem klidněji a pevněji, než když čelil padající bedně, se dal do procesu mentálního procházení všech svých povrchových myšlenek, aby dosáhl teplé pevnosti, která – co se pamatoval – sálala někde za vším tím hlukem jako hluboký, chvějivý šum v jeho jádru.

Jméno, které tomu dala Zuzana – kdysi doma v Zemsku, v době před tou hroznou nocí, která znamenala takový obrat v jeho životě a začátek jeho vyhnanství –, bylo *Dar*.

Věděl sice, že Zuzana už jeho schopnosti nepokládá za něco tak neškodného jako „dar“, ale dál se toho jména držel. Část z něj asi nepřestávala doufat, že když se ho prostě odmítne vzdát, může se mu jednoho dne hodit.

Když se dokázal k Daru dostat nerušeně a měl na to dost času, naladit se na něj mohl být skoro meditativní proces. Tentokrát dělal, co mohl, aby nevnímal intenzivní pulz obsahu beden, a namísto toho se

soustředil výhradně na poddajnější vlákna energie procházející dřevěným vnějškem jeho bedny i vzduchem, který ji obklopoval.

Poté už bylo jednoduché udělat to, co potřeboval. Vyslal co nejmenší vlnu své vlastní síly do vibrací ve dřevě a vzduchu společně s přáním lehkosti a letu, a když se opět pokusil bednu zvednout, šlo to snadno.

Najednou mu nečinilo potíže ji chytit a vydat se ke skladišti, dokonce kývl na bratry Santosovy, kteří ho míjeli při zpáteční cestě k nákladním člunům. Věděl, že upoutáváním jejich pozornosti riskuje. Existovala přece jen možnost, že by si všimli podivné zlaté záře, která se mu zajisté udělala kolem modrých duhovek jako pokaždé, když se napojil na sílu Daru. Ale to by musel být daleko silnějším mužem, než aby si nevychutnal šanci vidět šok, který zaplavil jejich samolibé obličej.

Když Teo prošel vchodem skladiště, pohled mu přelétl po stěnách stejných beden naskládaných uvnitř. Na okamžik se ocitl v pokušení zkusit prozkoumat jejich obsah a riskovat další, širší využití Daru.

Pak si ale připomněl to, co všichni jeho poslušní kolegové venku jistě velmi dobře věděli – že pokud jde o havraní aktivity, bývalo obyčejně nejbezpečnější nic netužit.

3. KAPITOLA

Jistá magie

1.

Tošiko byla okamžitě vzhůru a dívala se upřeně do tmy, celá napjatá pod příkrývkami své útulné futonové postele. Ležela potichu a dávala si záležet, aby dýchala pomalu a pravidelně, jako kdyby ještě spala. Nakolik to mohla v přítomnosti posoudit, její ložnice byla stejná jako před pár hodinami, kdy upadla do neklidných snů. Jestli tu ale skutečně panoval nerušený klid, co ji mohlo tak nečekaně probudit? Byla známá svým tvrdým spánkem, nevadily jí bouřky, hádky ani to, jak Mei nad ránem tříská věcmi v bytě a dělá si čaj a něco k jídlu poté, co dlouho do noci seděla v technické laboratoři.

Uběhlo dalších pár vteřin ticha a začalo se jí dýchat o něco lépe. Mohla ji prostě vzbudit její vlastní nervozita? I vzpomínka na to, jak drží černé pírko Havranů mezi palcem a ukazováčkem konečkonců stačila, aby měla chuť přetáhnout si příkrývku přes hlavu a utlumit své obavy v teple pod nimi. Už už to tak chtěla udělat, když po škrabavém zvuku na druhé straně pokoje poznala, že jen nepopouštěla uzdu fantazii. Polkla a v ústech jí náraz vyschlo. Někdo z palácové oslavy ji musel sledovat a nějak obejít Meiina bezpečnostní opatření.

Snažila se nerozvíjet, co by sem takový člověk mohl přijít udělat, a v duchu si prošla možný postup. Mei a Džun spali ve vedlejších pokojích. Mohla by na ně zavolat, ale to by vetřelci okamžitě prozradila, že je vzhůru a ví o něm – a sourozenci by se sem stejně nedokázali dostat tak rychle, aby jí pomohli. Bylo to zřejmě na ní, musí se s tou hrozbou vypořádat sama.

Co nejtíšeji se posadila a rozhlédla se. Ve tmě se zatím nic nehýbalo, všechny stíny a tvary v místnosti se zdály být na svém místě.

Nehlučně sklouzla z postele na podlahu, zvedla se do nízkého obranného postoje, který si po letech cvičení hido zautomatizovala, a proplížila se pokojem.

Škrabavý zvuk se opět ozval a Tošiko se sunula k němu. Byla připravená utkat se s čímkoli, co na ni čekalo ve stínech, dřív než by ji to mohlo zaskočit – dokud nezakopla přes odhozenou sandálu. Při té ráně vyletěl zpoza mohutného stínu křesla Moči a skočil jí na záda, zatímco ležela roztažená na zemi. *Moči*. No jistě. Tošiko kocoura odstrčila, se zahekáním se posadila a snažila se nemyslet na modřiny, které jí zítra naskočí, ani na to, jak by Mei hýkala smíchy, kdyby viděla tu výjimečnou ukázkou blbosti.

Moči, který se k ní jindy choval odměřeně, ji překvapil, jak se jí stočil kolem nohou a předl. Jeho pomalu mrkající oči svítily ve tmě – dva body jantarového světla v šeru.

„Co to děláš?“ zeptala se ho Tošiko a podrbala ho za uchem. „Přišel jsi sem jen proto, abys mě vystrašil?“

Moči na ni vrhl pohled, který mohl být hlubokomyslný, nebo úplně prázdný, a potom vydal něco mezi zamňoukáním a zívnutím. Tošiko si povzddechla. Připadalo jí typické, že když Mei spala, obtěžoval ji aspoň její kocour. Moči jí však ukázal, že je vážně napjatá jako struna. Vzbudil ji slabounký známý zvuk v pokoji a vedl ji k předpokladu, že k nim vnikl vrah od Havranů, aby ji zabil.

Vstala, rozsvítila a s kocourem v náručí tiše vyšla ze svého pokoje a zamířila k pohovkám v obýváku.

Podle toho, jak včerejší večer skončil, měla na chvíli daleko lepší pocit než ten katastrofický, do něhož se to mohlo propadnout, a skoro by svou misi označila za poměrně úspěšnou. Teď nad ránem ovšem začala realita znovu vycházet najevo. Zklamala, tak to bylo, a co hůř – uvedla sebe i svou rodinu do nebezpečí. Každý na Závětrném ostrově věděl, že když člověk zkříží cestu Havranům, nenechají to jen tak, i kdyby šlo jen o drobný přestupek – a ukrást Saitovu perlu určitě nebyla nějaká drobnost. Havrani měli spoustu prostředků, jak si zjednat nápravu. Sensei, ať už to byl kdokoli, měl na ostrově téměř takovou moc jako císařovna.

Tošiko se zhroutila na gauč ke zdi, zaúpěla a stočila se do klubíčka spolu s Močim, který se zdál smířený, že ho takhle drží, i když moc spokojeně nevypadal. Navíc musela mít obavy nejen ze Saita a Havranů – vždyť ji docela jasně viděla i císařovna. A přestože císařovna nebyla tak veřejně známá tím, že by se mstila jako Sensei, Závětrné město by se jistě nestalo místem s nemilosrdným řádem a kontrolou, kdyby hlava státu přísně neprosazovala svou autoritu.

Tošiko si byla tak jistá, že s Mei a Džunem dokáže misi zvládnout – že je konečně připravená se osvědčit a najít si místo v rodině, jako mají oni dva, a ne aby ji pořád považovali za dítě, o které musejí pečovat a dělat si o něj starosti. Jak se jí to povedlo tak hrozně zpackat?

Moči jí zaryl drápky do ramene, čímž přerušil její niterné výčitky.

„Au!“ vykřikla Tošiko, když ucítila náhlou bodavou bolest, a pak se rozhlédla s obavami, že tím probudila Mei nebo Džuna. To by teď ještě scházelo – aby je připravila o spánek poté, co jim zničila život. Jejich dveře ale zůstaly pevně zavřené a v pokojích za nimi panovalo ticho. Moči zamňoukal a zase se na ni zadíval. Představovala si to, nebo se tvářil ještě vyčítavěji než obvykle?

„Dobrá,“ zašeptala kocourovi. „Dám se dohromady a přestanu se snažit, abys mě utěšoval. Máš z toho radost?“

Moči se od ní odtáhl a olízal si tlapku. Ať už byl kocour mudrc, nebo prázdná nádoba, takhle se chovat opravdu nemělo cenu. Tošiko byla

Kawakami. Nemůže tu jen sedět jak hromádka neštěstí. Musí nechat strachování a něco udělat.

Kawakami. V duchu slyšela, jak to Reiko vyslovuje s výraznou, jasnou intonací, kterou vždycky používala, když ke svým třem adoptovaným svěřencům mluvila o jménu jejich rodiny, svém oblíbeném tématu v jejich starém životě na Správcově srpku.

„Náš jazyk, navišianština, vám všem může připadat souvislá, jako by taková byla odjakživa,“ řekla Reiko třeba pro začátek. „Přesto je tomu právě naopak. Je to vlastně směska všelijakých výpůjček přijatých z mnoha různých míst. Víte, že obyvatelé a kultura Závětrného ostrova se vytvořili z ohromné škály různých národů, které se na tento malý ostrov dostaly v minulých staletích? Dnes byste to samozřejmě z toho, jak se chová císařovna, která předstírá, že její občané jsou ti jediní, kdo kdy měli právo sem patřit, nepoznali. Pokud jde o navišianštinu, značná část jazykových výpůjček je v každém případě z pevninštiny a i naše jméno Kawakami pochází z Pevniny. Kdo mi poví, co to znamená?“

Reiko měla sklon pokládat jim tu otázku v kterýkoli denní čas – zatímco připravovali oběd, uklízeli svůj malý domov nebo i v nahodilých chvílích uprostřed jejich výuky. Vždy ji položila se zajiskřením v očích jako učitelka, která ví, že její žáci umějí správně odpovědět.

„Nad řekou,“ ozvala se obyčejně první Mei.

„Přesně tak,“ usmála se Reiko. „A znamená to prostě, že jsme z horního toku řeky? Nebo snad, že bydlíme na kopci s výhledem na řeku?“

„Ne,“ skočila Mei většinou po příležitosti odpovědět. „Znamená to, že se nenecháme vláčet věcmi. Že nad nimi máme kontrolu.“

Reiko vždycky přikývla, jako by pro ni šlo o novou a zajímavou informaci, i když to samozřejmě byla ona, kdo každému z nich tohle vštepoval od prvních dnů, kdy žili pod její střechou.

„Je to tak,“ říkávala. „Příjmení Kawakami se úzce vztahuje k jině podobě toho jména. *Kawaue*. A neznámá to prostě, že žijeme nad řekou. Může to také znamenat létat nad ní jako ptáci. A pokud létáte nad

řekou jako ptáci, nemusíte se nechat unášet jejím proudem. Můžete se rozhodnout ho následovat a zjistit, kam ta řeka teče, ale nemusíte. Můžete se vydat proti proudu, pokud se vám to zdá nejlepší. Máte svůj život pod kontrolou.“

Nikdo z nich, ani Džun, jehož rodným jazykem byla pevninština, nevěděl, kolik z výkladu jejich jména je založeno na nějaké rodinné tradici a kolik si toho Reiko jednoduše vybájila. Jak ji znali, dost z té definice zřejmě bylo vyšperkované, přikrášlené a prostě vymyšlené, aby to vyhovovalo jejím záměrům. Možná to však nebylo až tak důležité, pomyslela si nyní Tošiko.

„*Nad řekou*,“ řekla kocourovi a odhodlala se vstát z pohovky. „Nemusím jenom čekat na to, co se mi stane. Můžu si vybrat.“

Moči pouze neurčitě mňoukl a dál si lízal tlapku.

2.

Haru zívl a díval se, jak jeho oblázek skáče po hladině kapřího rybníčku v palácových zahradách. V noci nespál dobře. Napřed zůstával vzhůru, jak byl rozrušený, že se objevila Risu. Pak ho velice zneklidnilo, když se brzy ráno vzbudil a zjistil, že Risu zmizela, takže už nedokázal usnout. Teď se cítil neurčitě prázdný a vyčerpaný.

Protřel si oči a mžoural, když růžové ranní světlo poskakovalo po vodě, takže se třpytila. Právě si hledal další kamínek z cestičky, aby ho hodil do vody, když se objevila Kei.

Haru si musel přiznat, že ji rád vidí navzdory tomu, jak se dnes cítil. Kei byla jeho oblíbenkyně mezi palácovými sloužícími. Začala tu pracovat před třemi lety, když mu bylo sedm – a od té doby byli velcí přátelé. Postupně během let přebrala většinu práce, která znamenala starat se o něj, a jeho život začal být daleko zábavnější.

Bylo toho tolik, co se mu na Kei líbilo. Na rozdíl od ostatního služebnictva měla ráda hry a příběhy – a taky měla pihy, smála se jako

vyplašená kachna a vyprskla smíchy vždy v ty nejneočekávanější okamžiky. A měla odštípnutý přední zub, díky čemuž její obličej vypadal přátelštější, jak byl narušený ten jinak symetrický půvab. Haru ji často prosil, aby mu pověděla, jak si ten zub uštípla, a ona si pokaždé vymyslela nějakou novou legrační historku. Když se ji zeptal naposledy, spadla prý ze žebříku při kreslení nástěnné malby na zeď obchodu, kde prodávali tonkatsu. Jeho dojem z Kei nemohl být odlišnější od bouřky, kterou cítil z pana Wintera. Vlastně mu připadala přesně jako cákání v loužích po jarním dešti.

„Dnešní živé vysílání bude velká věc,“ hlásila mu Kei teď, když se blížila k rybníčku. „Dojde zřejmě k nějakému důležitému oznámení a sama císařovna požádala, abys byl přítomen. Řekla bych, princátko, že je to šance odčinit to, co se stalo včera večer, a stálo by za to ji nezkat.“

Možná ta slova zněla přísně, ale Kei je odlehčila širokým úsměvem a mrknutím.

Zívající Haru šel za ní zpátky do svého pokoje, kde se ospale postavil na stoličku a promnul si oči v jasném ranním světle, zatímco Kei zručně vytvářela složité sady uzlů a záhybů potřebné pro upevnění formálního roucha, které obvykle nosil při zvláštních příležitostech. Haru nikdy neměl takové oblečení rád. Těžko se v něm hýbalo a připadal si v něm starý a zatuhlý, jako dospělý.

„Kei,“ začal, když mu utahovala uzel na rameni. Měla při tom povystrčený jazyk, jak se soustředila. „Měla jsi někdy kamaráda, který by prostě... zmizel?“

Chvilí si myslel, že ho neslyšela. Pokračovala v zavazování uzlu, dokud nebyla hotová, pak uhladila hedvábí, které teď pokrývalo jeho ramena, a spokojeně přikývla.

„Je zvláštní, že se ptáš na takovou věc,“ odpověděla nakonec. „Máš kamaráda, který zmizel?“

„Neodpověděla jsi mi na otázku,“ upozornil ji Haru. „Chtěl jsem vědět, jestli se to stalo tobě.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sirotcí dešťových stínů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.